

Inhoud

IV *Informatie*

INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

Hof van Justitie van de Europese Unie

2019/C 312/01	Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het <i>Publicatieblad van de Europese Unie</i>	1
---------------	---	---

V *Bekendmakingen*

GERECHTELIJKE PROCEDURES

Hof van Justitie

2019/C 312/02	Zaak C-338/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunale Amministrativo Regionale per la Sardegna (Italië) op 25 april 2019 — Telecom Italia SpA/Regione Sardegna	2
2019/C 312/03	Zaak C-368/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 6 mei 2019 — Telecom Italia SpA e.a./Roma Capitale e.a.	3
2019/C 312/04	Zaak C-369/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 8 mei 2019 door José-Ramón Herrero Torres tegen de beschikking van het Gerecht (Achtste kamer) van 8 maart 2019 in zaak T 326/18, Herrero Torres/EUIPO – DZ Licores (CARAJILLO LICOR 43 CUARENTA Y TRES)	3

2019/C 312/05	Zaak C-377/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 13 mei 2019 — Benedetti Pietro e Angelo S.S. e.a./Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA).....	4
2019/C 312/06	Zaak C-399/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 22 mei 2019 — Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni/BT Italia SpA e.a.	5
2019/C 312/07	Zaak C-447/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 11 juni 2019 door SA Close, Cegelec tegen het arrest van het Gerecht (Vierde kamer) van 9 april 2019 in zaak T-259/15, Close en Cegelec/Parlement.....	5
2019/C 312/08	Zaak C-457/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 14 juni 2019 door Amador Rodriguez Prieto tegen het arrest van het Gerecht (Achtste kamer) van 4 april 2019 in zaak T-61/18, Rodriguez Prieto/Commissie	6
2019/C 312/09	Zaak C-510/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Hof van beroep te Brussel (België) op 4 juli 2019 — Openbaar Ministerie, YU, ZV tegen AZ	7
2019/C 312/10	Zaak C-563/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 23 juli 2019 door Recylex SA, Fonderie et Manufacture de Métaux, Harz-Metall GmbH tegen het arrest van het Gerecht (Achtste kamer) van 23 mei 2019 in zaak T-222/17, Recylex e.a./Commissie	8
2019/C 312/11	Zaak C-572/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 26 juli 2019 door European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation — Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico — ITS Europe) tegen het arrest van het Gerecht (Vierde kamer) van 22 mei 2019 in zaak T-604/15, Ertico — ITS Europe/Commissie	9
Gerecht		
2019/C 312/12	Zaak T-40/16: Beroep ingesteld op 29 juli 2019 — MU/Parlement	11
2019/C 312/13	Zaak T-456/19: Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — ITV/Commissie	12
2019/C 312/14	Zaak T-457/19: Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — Synthomer/Commissie	13
2019/C 312/15	Zaak T-470/19: Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — Essentra e.a./Commissie	15
2019/C 312/16	Zaak T-471/19: Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — Eland Oil & Gas/Commissie	16
2019/C 312/17	Zaak T-473/19: Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — Diageo e.a./Commissie	18
2019/C 312/18	Zaak T-474/19: Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — Halma e.a./Commissie	19
2019/C 312/19	Zaak T-475/19: Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — Bunzl e.a./Commissie	21
2019/C 312/20	Zaak T-476/19: Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — AstraZeneca e.a./Commissie	22
2019/C 312/21	Zaak T-482/19: Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — BT Group en Communications Global Network Services/Commissie	24

2019/C 312/22	Zaak T-483/19: Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — Meggitt en Cavehurst/Commissie	25
2019/C 312/23	Zaak T-484/19: Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — Pearson Loan Finance e.a./Commissie.	27
2019/C 312/24	Zaak T-485/19: Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — Babcock International Group e.a./Commissie	28
2019/C 312/25	Zaak T-486/19: Beroep ingesteld op 5 juli 2019 — Spectris en Spectris Group/Commissie	29
2019/C 312/26	Zaak T-490/19: Beroep ingesteld op 5 juli 2019 — Weston Investment e.a./Commissie	31
2019/C 312/27	Zaak T-491/19: Beroep ingesteld op 5 juli 2019 — Vodafone Group e.a./Commissie.	32
2019/C 312/28	Zaak T-492/19: Beroep ingesteld op 5 juli 2019 — GlaxoSmithKline Finance en Setfirst/Commissie	33
2019/C 312/29	Zaak T-493/19: Beroep ingesteld op 5 juli 2019 — International Personal Finance Investments/Commissie.	35
2019/C 312/30	Zaak T-498/19: Beroep ingesteld op 9 juli 2019 — Banco Cooperativo Español/GAR.	37
2019/C 312/31	Zaak T-501/19: Beroep ingesteld op 12 juli 2019 — Corneli/ECB.	38
2019/C 312/32	Zaak T-502/19: Beroep ingesteld op 12 juli 2019 — Corneli/ECB.	39
2019/C 312/33	Zaak T-504/19: Beroep ingesteld op 12 juli 2019 — Crédit Lyonnais/ECB	41
2019/C 312/34	Zaak T-513/19: Beroep ingesteld op 17 juli 2019 — Lux/Commissie.	42
2019/C 312/35	Zaak T-520/19: Beroep ingesteld op 22 juli 2019 — Heitec/EUIPO — Hetec Datensysteme (HEITEC).	43
2019/C 312/36	Zaak T-527/19: Beroep ingesteld op 26 juli 2019 — Sánchez Cano/EUIPO — Grupo Osborne (EL TORO BALLS Fini)	44
2019/C 312/37	Zaak T-530/19: Beroep ingesteld op 26 juli 2019 — Nord Stream/Parlement en Raad.	45
2019/C 312/38	Zaak T-532/19: Beroep ingesteld op 29 juli 2019 — EC Brand Comércio, Importação e Exportação de Vestuário em Geral/EUIPO (pantys).	46
2019/C 312/39	Zaak T-533/19: Beroep ingesteld op 29 juli 2019 — Artur Florêncio & Filhos, Affsports/EUIPO — Anadeco Gestion (sflooring)	47
2019/C 312/40	Zaak T-535/19: Beroep ingesteld op 30 juli 2019 — H.R. Participations/EUIPO — Hottinger Investment Management (JCEHOTTINGUER)	48
2019/C 312/41	Zaak T-546/19: Beroep ingesteld op 7 augustus 2019 — Isigny — Sainte Mère/EUIPO (Vorm van een goudkleurig bakje met een bepaald type golf)	49

IV

*(Informatie)*INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN INSTANTIES VAN
DE EUROPESE UNIE

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE

Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het *Publicatieblad van de Europese Unie*

(2019/C 312/01)

Laatste publicatie

PB C 305 van 9.9.2019

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 295 van 2.9.2019

PB C 288 van 26.8.2019

PB C 280 van 19.8.2019

PB C 270 van 12.8.2019

PB C 263 van 5.8.2019

PB C 255 van 29.7.2019

Deze teksten zijn beschikbaar in

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Bekendmakingen)

GERECHTELIJKE PROCEDURES

HOF VAN JUSTITIE

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunale Amministrativo Regionale per la Sardegna (Italië) op 25 april 2019 — Telecom Italia SpA/Regione Sardegna

(Zaak C-338/19)

(2019/C 312/02)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sardegna

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Telecom Italia SpA

Verwerende partij: Regione Sardegna

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 16 van verordening (EG) nr. 659/1999 van 22 maart 1999 ⁽¹⁾, dat *ratione temporis* van toepassing is en volgens hetwelk „[o]nverminderd artikel 23 [...] de Commissie in gevallen van misbruik van steun de formele onderzoeksprocedure [kan] inleiden overeenkomstig artikel 4, lid 4. De artikelen 6, 7, 9 en 10, artikel 11, lid 1, en de artikelen 12, 13, 14 en 15 zijn *mutatis mutandis* van toepassing”, aldus worden uitgelegd dat de Europese Commissie ook een voorlopige terugvorderingsbeschikking moet vaststellen in geval van misbruik van steun (onverminderd het recht van de Commissie om de zaak rechtstreeks bij het Hof van Justitie van de Europese Unie aanhangig te maken overeenkomstig artikel 23 van verordening nr. 659/1999/EG);

Indien de vorige vraag ontkennend wordt beantwoord, moet artikel 16 van verordening nr. 659/1999/EG van 22 maart 1999 dan ongeldig worden verklaard wegens schending van artikel 108, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (voorheen artikel 88, lid 2, EG-Verdrag)?

- 2) Moet artikel 9, leden 1 en 2, van verordening (EG) nr. 794/2004 van de Commissie van 21 april 2004 (tot uitvoering van verordening (EG) nr. 659/1999 van de Raad van 22 maart 1999) ⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 271/2008 van de Commissie van 30 januari 2008 ⁽²⁾, aldus worden uitgelegd dat het rentepercentage dat daarin is vastgesteld voor de teruggave van onverenigbare en onrechtmatige overheidssteun ook van toepassing is in het geval waarin overheidssteun die bij voorwaardelijke beschikking is goedgekeurd en waarvan misbruik is gemaakt, wordt teruggevorderd omdat aan de gestelde voorwaarde was voldaan?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 659/1999 van de Raad van 22 maart 1999 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 93 van het EG-Verdrag (PB 1999, L 83, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 794/2004 van de Commissie van 21 april 2004 tot uitvoering van verordening (EG) nr. 659/1999 van de Raad tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 93 van het EG-Verdrag (PB 2004, L 140, blz. 1).

⁽³⁾ Verordening (EG) nr. 271/2008 van de Commissie van 30 januari 2008 tot wijziging van verordening (EG) nr. 794/2004 van de Commissie van 21 april 2004 tot uitvoering van verordening (EG) nr. 659/1999 van de Raad tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 93 van het EG-Verdrag (PB 2008, L 82, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 6 mei 2019 — Telecom Italia SpA e.a./Roma Capitale e.a.

(Zaak C-368/19)

(2019/C 312/03)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Consiglio di Stato

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Telecom Italia SpA, Wind Tre SpA, Vodafone Italia SpA, Lindam Srl

Verwerende partijen: Roma Capitale, Regione Lazio, Vodafone Italia SpA, Telecom Italia SpA, Wind Tre SpA, Wind Telecomunicazioni SpA

Prejudiciële vraag

Verzet het recht van de Europese Unie zich tegen een nationale regeling (zoals artikel 8, lid 6, van wet nr. 36 van 22 februari 2001) die zodanig wordt uitgelegd en toegepast dat zij de afzonderlijke lokale autoriteiten de mogelijkheid biedt om de locatie van installaties voor mobiele telefonie te bepalen, ook in de vorm van een verbod, zoals een verbod om antennes op bepaalde locaties op te stellen of op een bepaalde afstand van gebouwen van een bepaald type?

Hogere voorziening ingesteld op 8 mei 2019 door José-Ramón Herrero Torres tegen de beschikking van het Gerecht (Achtste kamer) van 8 maart 2019 in zaak T 326/18, Herrero Torres/EUIPO – DZ Licores (CARAJILLO LICOR 43 CUARENTA Y TRES)

(Zaak C-369/19 P)

(2019/C 312/04)

Procestaal: Spaans

Partijen

Rekwirant: José-Ramón Herrero Torres (vertegenwoordiger: J. Donoso Romero, abogado)

Andere partijen in de procedure: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie en DZ Licores, S.L.U.

Bij beschikking van 15 juli 2019 heeft het Hof van Justitie (Kamer voor de toelating van hogere voorzieningen) de hogere voorziening niet toelaatbaar verklaard en José-Ramón Herrero Torres verwezen in zijn eigen kosten.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 13 mei 2019 —
Benedetti Pietro e Angelo S.S. e.a./Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA)**

(Zaak C-377/19)

(2019/C 312/05)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Consiglio di Stato

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Benedetti Pietro e Angelo S.S., Capparotto Giampaolo e Lorenzino S.S., Gonzo Dino S.S., Soc. Agr. Semplice F.Lli Isolan, Mantovani Giuseppe e Giorgio S.S., Azienda Agricola Padovani Luigi, Az. Agr. La Pila di Mastrotto Piergiorgio e C. S.S., Azienda Agricola Mastrotto Giuseppe

Verwerende partij: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA)

Prejudiciële vraag

Staat artikel 16 van verordening (EG) nr. 595/2004 ⁽¹⁾ in een situatie zoals beschreven in de weg aan een nationaal voorschrift als artikel 9 van decreto legge nr. 49/2003 juncto artikel 2, lid 3, van decreto legge nr. 157 van 24 juni 2004, waarin de regelmatige maandelijkse storting door de koper als criterium wordt gehanteerd voor de aanwijzing van de prioritaire categorieën waaraan de onverschuldigd geïnde heffing wordt gerestitueerd?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 595/2004 van de Commissie van 30 maart 2004 houdende vaststelling van uitvoeringsbepalingen van verordening (EG) nr. 1788/2003 van de Raad tot vaststelling van een heffing in de sector melk en zuivelproducten (PB 2004, L 94, blz. 22).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 22 mei 2019 —
Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni/BT Italia SpA e.a.**

(Zaak C-399/19)

(2019/C 312/06)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Consiglio di Stato

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Verwerende partijen: BT Italia SpA, Basicel SpA, BT Enia Telecomunicazioni SpA, Telecom Italia SpA, PosteMobile SpA, Vodafone Italia SpA

Prejudiciële vragen

- 1) Staat artikel 12, lid 1, onder a), van richtlijn 2002/20/EG ⁽¹⁾ in de weg aan een nationale regeling volgens welke alle administratiekosten van de nationale regelgevende instantie voor de organisatie en de uitvoering van alle functies — waaronder regulering en toezicht, geschillenbeslechting en sanctionering — die op grond van het Europese regelgevingskader voor elektronische communicatie (waaronder de richtlijnen 2002/19/EG ⁽²⁾, 2002/20/EG, 2002/21/EG ⁽³⁾ en 2002/22/EG ⁽⁴⁾) aan de nationale regelgevende instantie zijn toegekend, ten laste komen van gemachtigde marktdeelnemers als bedoeld in deze richtlijn, of hebben de in artikel 12, lid 1, onder a), van richtlijn 2002/20/EG bedoelde werkzaamheden uitsluitend betrekking op de ex-ante regulering door de nationale regelgevende instantie?
- 2) Moet artikel 12, lid 2, van richtlijn 2002/20/EG aldus worden uitgelegd dat het jaarlijks overzicht van de administratieve kosten van de nationale regelgevende instantie en van de geïnde bijdragen: a) kan worden gepubliceerd na de afsluiting van het begrotingsjaar, overeenkomstig de nationale wetten inzake overheidsboekhouding, waarin de administratieve bijdragen zijn geïnd, en b) de nationale regelgevende instantie de mogelijk biedt om de „nodige aanpassingen” te maken, ook met betrekking tot niet direct aansluitende begrotingsjaren?

⁽¹⁾ Richtlijn 2002/20/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 betreffende de machtiging voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Machtigingsrichtlijn) (PB 2002, L 108, blz. 21).

⁽²⁾ Richtlijn 2002/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de toegang tot en interconnectie van elektronische-communicatienetwerken en bijbehorende faciliteiten (Toegangsrichtlijn) (PB 2002, L 108, blz. 7).

⁽³⁾ Richtlijn 2002/21/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Kaderrichtlijn) (PB 2002, L 108, blz. 33).

⁽⁴⁾ Richtlijn 2002/22/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Universeledienstrichtlijn) (PB 2002, L 108, blz. 51).

Hogere voorziening ingesteld op 11 juni 2019 door SA Close, Cegelec tegen het arrest van het Gerecht (Vierde kamer) van 9 april 2019 in zaak T-259/15, Close en Cegelec/Parlement

(Zaak C-447/19 P)

(2019/C 312/07)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirantes: SA Close, Cegelec (vertegenwoordigers: J.-L. Theux, J.-M. Rikkers, avocats)

Andere partij in de procedure: Europees Parlement

Conclusies

- het bestreden arrest vernietigen;
- bijgevolg de door rekwirantes in eerste aanleg geformuleerde vorderingen toewijzen en derhalve het besluit van het Parlement van 19 maart 2015 waarbij de overheidsopdracht voor werken betreffende perceel nr. 73 (energiecentrale) van het „*project voor de uitbreiding en de modernisering van het gebouw Konrad Adenauer in Luxemburg*”, referentie INLO-D-UPL-T-14-A04, is gegund aan de Association Momentanée ENERGIE-KAD (bestaande uit de vennootschappen MERSCH et SCHMITZ PRODUCTION SARL en ENERGOLUX SA) en bijgevolg de offerte van rekwirantes is afgewezen, nietig verklaren;
- het Parlement verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens rekwirantes is het Gerecht zijn motiveringsplicht in de zin van artikel 296 VWEU, artikel 113, lid 2, van het Financieel Reglement en artikel 161, leden 2 en 3, van de uitvoeringsvoorschriften van het Financieel Reglement niet nagekomen.

Het Gerecht heeft tevens de draagwijdte van het in eerste aanleg aangevoerde tweede middel onjuist opgevat, een onjuiste draagwijdte toegekend aan het begrip kennelijk onjuiste beoordeling, aan het beginsel van behoorlijk bestuur en aan de daaruit voortvloeiende verplichtingen en een fout gemaakt in zijn analyse die heeft geleid tot een onjuiste opvatting van de feiten en bewijzen.

Ten slotte betogen rekwirantes dat het bestreden arrest ontoereikend is gemotiveerd, aangezien geenszins wordt ingegaan op bepaalde argumenten die zij hadden aangevoerd.

Hogere voorziening ingesteld op 14 juni 2019 door Amador Rodriguez Prieto tegen het arrest van het Gerecht (Achtste kamer) van 4 april 2019 in zaak T-61/18, Rodriguez Prieto/Commissie

(Zaak C-457/19 P)

(2019/C 312/08)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirant: Amador Rodriguez Prieto (vertegenwoordigers: S. Orlandi, T. Martin, avocats)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- het arrest van het Gerecht van 4 april 2019 in zaak T-61/18 vernietigen voor zover daarin het verzoek tot vergoeding van de morele schade van verzoeker wordt afgewezen;

- de Commissie veroordelen tot vergoeding van de door verzoeker geleden morele schade door hem een forfaitaire schadevergoeding van 100 000 EUR te betalen;
- de Commissie verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirant voert aan dat het bestreden arrest blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting met betrekking tot de onrechtmatigheid van de gedragingen van de Commissie jegens hem tijdens de strafrechtelijke procedure, met name gelet op zijn status van klokkenluider die aan de basis lag van de „Eurostat” zaak.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Hof van beroep te Brussel (België) op 4 juli 2019 — Openbaar Ministerie, YU, ZV tegen AZ

(Zaak C-510/19)

(2019/C 312/09)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hof van beroep te Brussel

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekers: Openbaar Ministerie, YU, ZV

Verweerder: AZ

Prejudiciële vragen

1. 1. Vormt de uitdrukking „rechterlijke autoriteit” zoals bedoeld in artikel 6.2 Kaderbesluit (1) een autonoom begrip van het Unierecht?
2. Indien het antwoord op vraag 1.1. bevestigend luidt: aan de hand van welke criteria kan worden vastgesteld of een autoriteit van de uitvoerende lidstaat een dergelijke rechterlijke autoriteit is en het door haar ten uitvoer gelegde Europees aanhoudingsbevel bijgevolg een dergelijke rechterlijke beslissing is?
3. Indien het antwoord op vraag 1.1. bevestigend luidt: valt het Nederlandse openbaar ministerie, meer bepaald de officier van justitie, onder het begrip rechterlijke autoriteit zoals bedoeld in artikel 6.2 Kaderbesluit en is het door deze autoriteit ten uitvoer gelegde Europees aanhoudingsbevel bijgevolg een rechterlijke beslissing?

4. Indien het antwoord op vraag 1.3. bevestigend luidt: kan het worden toegestaan dat de initiële overlevering wordt beoordeeld door een rechterlijke autoriteit, meer bepaald de Overleveringskamer te Amsterdam, overeenkomstig artikel 15 Kaderbesluit, waarbij aan de rechtsonderhorige o.m. het hoorrecht en het recht op toegang tot de rechter wordt gerespecteerd, terwijl de aanvullende overlevering overeenkomstig artikel 27 Kaderbesluit wordt toebedeeld aan een andere autoriteit, namelijk de Officier van Justitie, waarbij aan de rechtsonderhorige geen hoorrecht of recht op toegang tot de rechter wordt gewaarborgd, zodat een manifest gebrek aan coherentie binnen het Kaderbesluit wordt tot stand gebracht zonder enige redelijke verantwoording?
 5. Indien het antwoord op vragen 1.3. en 1.4. bevestigend luidt: dienen de artikelen 14, 19 en 27 Kaderbesluit zo te worden uitgelegd dat een openbaar ministerie hetwelk optreedt als uitvoerende rechterlijke autoriteit, vooreerst het hoorrecht en het recht op toegang tot de rechter van de rechtsonderhorige dient te respecteren, vooraleer toestemming kan gegeven worden voor het vervolgen, veroordelen of in hechtenis houden van een persoon met het oog op de uitvoering van een tot vrijheidsbeneming strekkende straf of maatregel, wegens een strafbaar feit dat is gepleegd voor zijn overlevering krachtens een Europees aanhoudingsbevel, niet zijnde het strafbare feit waarvoor zijn overlevering is gevraagd?
2. Is de officier van justitie van het openbaar ministerie van het arrondissementsparket Amsterdam die handelt in uitvoering van artikel 14 van de Nederlandse Wet van 29 april 2004 tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Overleveringswet), de uitvoerende rechterlijke autoriteit in de zin van artikel 6.2 van het Kaderbesluit die de gezochte persoon overgeleverd heeft en die toestemming kan verlenen in de zin van artikel 27, lid 3, g) en lid 4 van het Kaderbesluit?

(¹) Kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad, van 13 juni 2002, betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten (PB 2002, L 190, blz. 1).

**Hogere voorziening ingesteld op 23 juli 2019 door Recylex SA, Fonderie et Manufacture de Métaux,
Harz-Metall GmbH tegen het arrest van het Gerecht (Achtste kamer) van 23 mei 2019 in zaak T-222/17,
Recylex e.a./Commissie**

(Zaak C-563/19 P)

(2019/C 312/10)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirantes: Recylex SA, Fonderie et Manufacture de Métaux, Harz-Metall GmbH (vertegenwoordigers: M. Wellinger, advocaat, S. Reinart en K. Bongs, Rechtsanwältin)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

Rekwirantes verzoeken het Hof:

— het arrest van het Gerecht van 23 mei 2019 in zaak T-222/17 te vernietigen voor zover daarbij de geldboete wordt bevestigd die rekwirantes bij het bestreden besluit (¹) is opgelegd en rekwirantes worden verwezen in de kosten;

- het bestreden besluit nietig te verklaren voor zover rekwirantes daarbij een geldboete van 26 739 000 EUR wordt opgelegd;
- de aan rekwirantes opgelegde geldboete te verminderen tot 5 877 732 EUR op grond van de drie aangevoerde middelen in hun geheel, of minstens tot 17 679 141 EUR op basis van enkel het eerste middel, tot 13 305 478 EUR op basis van het enkel tweede middel, tot 19 099 565 EUR op basis van enkel het derde middel, tot 8 228 824 EUR op basis van het eerste en het tweede middel samen, tot 12 627 958 EUR op basis van het eerste en het derde middel samen, of tot 9 503 913 EUR op basis van het tweede en het derde middel samen; en
- de Commissie te verwijzen in alle kosten van deze procedure, met inbegrip van de procedure bij het Gerecht.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter onderbouwing van hun hogere voorziening voeren rekwirantes drie middelen aan.

- 1) Het bestreden arrest geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting, ten eerste omdat de daarin gevolgde redenering wat het voor toekenning van gedeeltelijke immuniteit te hanteren juridische criterium betreft, incoherent en onduidelijk is, en ten tweede omdat het bestreden arrest bij de toepassing van dat juridisch criterium kennelijk blijk geeft van een onjuiste opvatting van het bewijs en schending van de regels inzake de bewijslast oplevert.
- 2) Het bestreden arrest geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting aangezien de regels inzake gedeeltelijke immuniteit van de derde alinea van punt 26 van de mededeling van 2006 inzake medewerking daarin onjuist zijn opgevat en toegepast.
- 3) Het bestreden arrest geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting wat de toepassing van afdeling III van de mededeling van 2006 inzake medewerking betreft, door te verklaren dat de onderneming die als tweede bewijsmateriaal met een significante toegevoegde waarde verstrekt, niet de plaats kan innemen van de eerste onderneming die dergelijk bewijsmateriaal heeft verstrekt maar die niet voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor vermindering van haar geldboete.

(¹) Besluit C(2017) 900 final van de Commissie van 8 februari 2017 in een procedure op grond van artikel 101 VWEU (zaak AT.40018 — Recycling autoaccu's).

Hogere voorziening ingesteld op 26 juli 2019 door European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation — Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico — ITS Europe) tegen het arrest van het Gerecht (Vierde kamer) van 22 mei 2019 in zaak T-604/15, Ertico — ITS Europe/Commissie

(Zaak C-572/19 P)

(2019/C 312/11)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation — Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico — ITS Europe) (vertegenwoordigers: M. Wellinger en K. T'Syen, advocats)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- het arrest van het Gerecht van 22 mei 2019 in zaak T-604/15 vernietigen;
- het litigieuze besluit ⁽¹⁾ nietig verklaren en bevestigen dat rekwirante de hoedanigheid heeft van kleine, middelgrote of micro-onderneming; en
- de Commissie verwijzen in de kosten van deze procedure, met inbegrip van de procedure voor het Gerecht.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter staving van de hogere voorziening voert rekwirante drie middelen aan:

- 1) het bestreden arrest geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat (i) punten 1.2.6 en 1.2.7 van de bijlage bij besluit 2012/838/EU, Euratom ⁽²⁾ van de Commissie van 18 december 2012 inzake het vaststellen van de regels om consistente verificatie te verzekeren van het bestaan en de rechtspositie, alsmede van het operationele en financiële vermogen, van deelnemers aan acties onder contract ondersteund door een subsidie in het kader van het zevende kaderprogramma van de Europese Gemeenschap voor activiteiten op het gebied van onderzoek, technologische ontwikkeling en demonstratie, en in het kader van het zevende kaderprogramma van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie voor onderzoeks- en opleidingsactiviteiten inzake kernenergie en (ii) artikel 22 van verordening nr. 58/2003 ⁽³⁾ van de Raad van 19 december 2002 tot vaststelling van het statuut van de uitvoerende agentschappen waaraan bepaalde taken voor het beheer van communautaire programma's worden gedelegeerd, betrekking hebben op afzonderlijke rechtsmiddelen.
- 2) In het bestreden arrest wordt de aanbeveling betreffende de definitie van kleine, middelgrote en micro-ondernemingen ⁽⁴⁾ onjuist toegepast en geschonden en worden de fundamentele rechtsbeginselen van rechtszekerheid en bescherming van het gewettigd vertrouwen geschonden (waardoor sprake is van een onjuiste rechtsopvatting) door te oordelen dat het wettelijk toegestaan is om rekwirante de hoedanigheid als kleine, middelgrote of micro-onderneming te ontzeggen op grond van het doel en de geest van bovengenoemde aanbeveling, ondanks het feit dat rekwirante formeel voldoet aan de criteria van deze aanbeveling (wat niet wordt weerlegd in het bestreden arrest).
- 3) Het bestreden arrest bevat een kennelijke beoordelingsfout en is wezenlijk ongeldig, voor zover daarin wordt geoordeeld dat rekwirante geen last had van de handicaps waarmee kleine, middelgrote of micro-ondernemingen gewoonlijk kampen (en dat rekwirante derhalve geen kleine, middelgrote of micro-onderneming kan zijn volgens het doel en de geest van bovengenoemde aanbeveling).

⁽¹⁾ Besluit van het validatiepanel van de Europese Commissie van 18 augustus 2015.

⁽²⁾ PB 2012, L 359, blz. 45.

⁽³⁾ PB 2003, L 11, blz. 1.

⁽⁴⁾ Aanbeveling van de Commissie van 6 mei 2003 betreffende de definitie van kleine, middelgrote en micro-ondernemingen (PB 2003, L 124, blz. 36).

GERECHT

Beroep ingesteld op 29 juli 2019 — MU/Parlement

(Zaak T-40/16)

(2019/C 312/12)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: MU (vertegenwoordiger: A. Bruno, advocaat)

Verwerende partij: Europees Parlement

Conclusies

- vaststellen en verklaren dat de door het Europees Parlement op 11 december 2015 vastgestelde maatregel waarbij de aanvullende vergoeding voor stagiairs met een handicap als bedoeld in artikel 24, lid 9, van de interne regeling betreffende stages en studiebezoeken bij het secretariaat van het Europees Parlement wordt geweigerd, onwettig is;
- bijgevolg verklaren dat MU een persoonlijk recht heeft op de in artikel 24, lid 9, van de regeling betreffende stages bij het Europees Parlement bedoelde aanvullende vergoeding, aangezien hij een handicap van 70 % heeft;
- het Europees Parlement veroordelen tot betaling aan verzoeker van de aanvullende vergoeding waarin de toepasselijke regeling voorziet, vermeerderd met rente en inflatiecorrectie vanaf de datum van het administratieve verzoek tot de datum van daadwerkelijke betaling; verweerder verwijzen in de kosten van de procedure

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker drie middelen aan.

1. De toekenning van de aanvullende vergoeding aan personen met een handicap, als bedoeld in artikel 24, lid 9, van de interne regeling betreffende stages en studiebezoeken bij het secretariaat van het Europees Parlement, valt niet onder de discretionaire bevoegdheid van het Parlement.
2. Het invaliditeitspercentage wordt door de medisch adviseur van het Europees Parlement bevestigd of vastgesteld op basis van een nationaal certificaat respectievelijk een uitvoerig advies van de arts van de stagiair, waarin wordt verwezen naar de „Europese schaal voor medische beoordeling van aantastingen van fysieke en psychische integriteit”.
3. Het Europees Parlement heeft, gesteld dat het over een discretionaire bevoegdheid beschikt, deze in casu zonder reden overschreden. In dit verband zij erop gewezen dat in de betrokken regels een onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds gevallen waarin de handicap blijkt uit een certificaat van de nationale autoriteit, zoals in casu het geval is, in welk geval de handicap wordt bevestigd door de arts van het Europees Parlement, en anderzijds gevallen waarin de handicap blijkt uit een rapport van de arts van de stagiair. Alleen in het laatste geval wordt het invaliditeitspercentage vastgesteld door de arts van het Europees Parlement.

Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — ITV/Commissie**(Zaak T-456/19)**

(2019/C 312/13)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: ITV plc (Londen, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordigers: J. Lesar, Solicitor, en K. Beal, QC)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren;
- de verwerende partij verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij negen middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt bij de keuze van het referentiesysteem voor de analyse van de belastingregeling. De Commissie had het vennootschapsbelastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk als referentiesysteem moeten nemen, en niet alleen het stelsel van de gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (Controlled Foreign Companies, CFC's) zelf.
2. Tweede middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU en/of heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door een onjuiste benadering van de analyse van het CFC-stelsel. In de punten 124 tot en met 126 van het bestreden besluit heeft de Commissie de bepalingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [belastingwet (internationale en andere bepalingen) van 2010] van het Verenigd Koninkrijk behandeld als een soort afwijking van een algemene belasting als vastgesteld in hoofdstuk 5 van die wet.
3. Derde middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in de punten 127 tot en met 151 van het bestreden besluit vast te stellen dat aan het selectiviteitscriterium is voldaan doordat ondernemingen in feitelijk en juridisch vergelijkbare situaties verschillend zijn behandeld.
4. Vierde middel: de vrijstelling van 75 % waarin section 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de algemene opzet van het belastingstelsel.

5. Vijfde middel: het onderwerpen aan belasting van CFC's die als categorie voldoen aan de voorwaarden voor de vrijstellingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 van het Verenigd Koninkrijk, zou in strijd met artikel 49 VWEU inbreuk maken op verzoeksters vrijheid van vestiging.
6. Zesde middel: kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de vrijstelling van 75 % en de kwestie van de vaste verhouding.
7. Zevende middel: het besluit van de Commissie is in strijd met het algemene beginsel van non-discriminatie of gelijkheid van de Unie.
8. Achtste middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de bepalingen van richtlijn (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾ van de Raad, die *ratione temporis* niet van toepassing was, naar analogie toe te passen of er zich ten onrechte op te beroepen.
9. Negende middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in punt 176 van het bestreden besluit vast te stellen dat er sprake is van een categorie begunstigden (waaronder verzoekster) en dat verzoekster steun heeft ontvangen die op grond van artikel 2, lid 1, van het bestreden besluit moest worden teruggevorderd.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — Synthomer/Commissie

(Zaak T-457/19)

(2019/C 312/14)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Synthomer plc (Harlow, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordigers: J. Lesar, Solicitor, en K. Beal, QC)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

— besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren;

— de verwerende partij verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij negen middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt bij de keuze van het referentiesysteem voor de analyse van de belastingregeling. De Commissie had het vennootschapsbelastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk als referentiesysteem moeten nemen, en niet alleen het stelsel van de gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (Controlled Foreign Companies, CFC's) zelf.
2. Tweede middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU en/of heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door een onjuiste benadering van de analyse van het CFC-stelsel. In de punten 124 tot en met 126 van het bestreden besluit heeft de Commissie de bepalingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [belastingwet (internationale en andere bepalingen) van 2010] van het Verenigd Koninkrijk behandeld als een soort afwijking van een algemene belasting als vastgesteld in hoofdstuk 5 van die wet.
3. Derde middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in de punten 127 tot en met 151 van het bestreden besluit vast te stellen dat aan het selectiviteitscriterium is voldaan doordat ondernemingen in feitelijk en juridisch vergelijkbare situaties verschillend zijn behandeld.
4. Vierde middel: de „volledige” vrijstelling waarin section 371IB van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 van het Verenigd Koninkrijk voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de algemene opzet van het belastingstelsel.
5. Vijfde middel: de vrijstelling van 75 % waarin section 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de algemene opzet van het belastingstelsel.
6. Zesde middel: kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de vrijstelling van 75 % en de kwestie van de vaste verhouding.
7. Zevende middel: het besluit van de Commissie is in strijd met het algemene beginsel van non-discriminatie of gelijkheid van de Unie.
8. Achtste middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de bepalingen van richtlijn (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾ van de Raad, die *ratione temporis* niet van toepassing was, naar analogie toe te passen of er zich ten onrechte op te beroepen.
9. Negende middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in punt 176 van het bestreden besluit vast te stellen dat er sprake is van een categorie begunstigden (waaronder verzoekster) en dat verzoekster steun heeft ontvangen die op grond van artikel 2, lid 1, van het bestreden besluit moest worden teruggevorderd.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwikkelingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — Essentra e.a./Commissie**(Zaak T-470/19)**

(2019/C 312/15)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Essentra plc (Milton Keynes, Verenigd Koninkrijk) ESNT Holdings (No.2) Ltd (Milton Keynes) en Essentra Finance Ltd (Milton Keynes) (vertegenwoordigers: J. Lesar, Solicitor, en K. Beal, QC)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren;
- de verwerende partij verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen tien middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt bij de keuze van het referentiesysteem voor de analyse van de belastingregeling. De Commissie had het vennootschapsbelastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk als referentiesysteem moeten nemen, en niet alleen het stelsel van de gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (Controlled Foreign Companies, CFC's) zelf.
2. Tweede middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU en/of heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door een onjuiste benadering van de analyse van het CFC-stelsel. In de punten 124 tot en met 126 van het bestreden besluit heeft de Commissie de bepalingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [belastingwet (internationale en andere bepalingen) van 2010] van het Verenigd Koninkrijk behandeld als een soort afwijking van een algemene belasting als vastgesteld in hoofdstuk 5 van die wet.
3. Derde middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in de punten 127 tot en met 151 van het bestreden besluit vast te stellen dat aan het selectiviteitscriterium is voldaan doordat ondernemingen in feitelijk en juridisch vergelijkbare situaties verschillend zijn behandeld.
4. Vierde middel: de vrijstelling van 75 % waarin section 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de opzet van het belastingstelsel.

5. Vijfde middel: de vrijstelling betreffende „overeenkomende rente” waarin section 371IE van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de opzet van het belastingstelsel
6. Zesde middel: het onderwerpen aan belasting van CFC's die als categorie voldoen aan de voorwaarden voor de vrijstellingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 van het Verenigd Koninkrijk, zou in strijd met artikel 49 VWEU inbreuk maken op verzoeksters' vrijheid van vestiging.
7. Zevende middel: kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de vrijstelling van 75 % en de kwestie van de vaste verhouding.
8. Achtste middel: het besluit van de Commissie is in strijd met het algemene beginsel van non-discriminatie of gelijkheid van de Unie.
9. Negende middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de bepalingen van richtlijn (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾ van de Raad, die *ratione temporis* niet van toepassing was, naar analogie toe te passen of er zich ten onrechte op te beroepen.
10. Tiende middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in punt 176 van het bestreden besluit vast te stellen dat er sprake is van een categorie begunstigden (waaronder verzoeksters) en dat verzoeksters steun hebben ontvangen die op grond van artikel 2, lid 1, van het bestreden besluit moest worden teruggevorderd.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — Eland Oil & Gas/Commissie

(Zaak T-471/19)

(2019/C 312/16)

Proceetaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Eland Oil & Gas plc (Aberdeen, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordigers: J. Lesar, Solicitor, en K. Beal, QC)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

— besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren;

— de verwerende partij verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij tien middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt bij de keuze van het referentiesysteem voor de analyse van de belastingregeling. De Commissie had het vennootschapsbelastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk als referentiesysteem moeten nemen, en niet alleen het stelsel van de gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (Controlled Foreign Companies, CFC's) zelf.
2. Tweede middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU en/of heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door een onjuiste benadering van de analyse van het CFC-stelsel. In de punten 124 tot en met 126 van het bestreden besluit heeft de Commissie de bepalingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [belastingwet (internationale en andere bepalingen) van 2010] van het Verenigd Koninkrijk behandeld als een soort afwijking van een algemene belasting als vastgesteld in hoofdstuk 5 van die wet.
3. Derde middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in de punten 127 tot en met 151 van het bestreden besluit vast te stellen dat aan het selectiviteitscriterium is voldaan doordat ondernemingen in feitelijk en juridisch vergelijkbare situaties verschillend zijn behandeld.
4. Vierde middel: de „volledige” vrijstelling waarin section 371IB van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de opzet van het belastingstelsel.
5. Vijfde middel: de vrijstelling van 75 % waarin section 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de opzet van het belastingstelsel.
6. Zesde middel: de vrijstelling betreffende „overeenkomende rente” waarin section 371IE van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de opzet van het belastingstelsel.
7. Zevende middel: kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de vrijstelling van 75 % en de kwestie van de vaste verhouding.
8. Achtste middel: het besluit van de Commissie is in strijd met het algemene beginsel van non-discriminatie of gelijkheid van de Unie.
9. Negende middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de bepalingen van richtlijn (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾ van de Raad, die ratione temporis niet van toepassing was, naar analogie toe te passen of er zich ten onrechte op te beroepen.
10. Tiende middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in punt 176 van het bestreden besluit vast te stellen dat er sprake is van een categorie begunstigen (waaronder verzoekster) en dat verzoekster steun heeft ontvangen die op grond van artikel 2, lid 1, van het bestreden besluit moest worden teruggevorderd.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — Diageo e.a./Commissie

(Zaak T-473/19)

(2019/C 312/17)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Diageo plc (Londen, Verenigd Koninkrijk) UDV (S) Ltd (Londen), Diageo US Investments (Londen), Diageo UK Turkey Ltd (Londen) en Diageo Investment Holdings Ltd (Londen) (vertegenwoordigers: J. Lesar, Solicitor, en K. Beal, QC)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren;
- de verwerende partij verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen negen middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt bij de keuze van het referentiesysteem voor de analyse van de belastingregeling. De Commissie had het vennootschapsbelastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk als referentiesysteem moeten nemen, en niet alleen het stelsel van de gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (Controlled Foreign Companies, CFC's) zelf.
2. Tweede middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU en/of heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door een onjuiste benadering van de analyse van het CFC-stelsel. In de punten 124 tot en met 126 van het bestreden besluit heeft de Commissie de bepalingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [belastingwet (internationale en andere bepalingen) van 2010] van het Verenigd Koninkrijk behandeld als een soort afwijking van een algemene belasting als vastgesteld in hoofdstuk 5 van die wet.
3. Derde middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in de punten 127 tot en met 151 van het bestreden besluit vast te stellen dat aan het selectiviteitscriterium is voldaan doordat ondernemingen in feitelijk en juridisch vergelijkbare situaties verschillend zijn behandeld.
4. Vierde middel: de vrijstelling van 75 % waarin section 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de algemene opzet van het belastingstelsel.

5. Vijfde middel: het onderwerpen aan belasting van CFC's die als categorie voldoen aan de voorwaarden voor de vrijstellingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 van het Verenigd Koninkrijk, zou in strijd met artikel 49 VWEU inbreuk maken op verzoeksters' vrijheid van vestiging.
6. Zesde middel: kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de vrijstelling van 75 % en de kwestie van de vaste verhouding.
7. Zevende middel: het besluit van de Commissie is in strijd met het algemene beginsel van non-discriminatie of gelijkheid van de Unie.
8. Achtste middel: de Commissie heeft ook blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de bepalingen van richtlijn (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾ van de Raad, die *ratione temporis* niet van toepassing was, naar analogie toe te passen of er zich ten onrechte op te beroepen.
9. Negende middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in punt 176 van het bestreden besluit vast te stellen dat er sprake is van een categorie begunstigden (waaronder verzoeksters) en dat verzoeksters steun hebben ontvangen die op grond van artikel 2, lid 1, van het bestreden besluit moest worden teruggevorderd.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — Halma e.a/Commissie

(Zaak T-474/19)

(2019/C 312/18)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Halma plc (Amersham, Verenigd Koninkrijk) Halma Overseas Funding Ltd (Amersham) en Halma International Ltd (Amersham) (vertegenwoordigers: J. Lesar, Solicitor, en K. Beal, QC)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

— besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren;

— de verwerende partij verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen negen middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt bij de keuze van het referentiesysteem voor de analyse van de belastingregeling. De Commissie had het vennootschapsbelastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk als referentiesysteem moeten nemen, en niet alleen het stelsel van de gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (Controlled Foreign Companies, CFC's) zelf.
2. Tweede middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU en/of heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door een onjuiste benadering van de analyse van het CFC-stelsel. In de punten 124 tot en met 126 van het bestreden besluit heeft de Commissie de bepalingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [belastingwet (internationale en andere bepalingen) van 2010] van het Verenigd Koninkrijk behandeld als een soort afwijking van een algemene belasting als vastgesteld in hoofdstuk 5 van die wet.
3. Derde middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in de punten 127 tot en met 151 van het bestreden besluit vast te stellen dat aan het selectiviteitscriterium is voldaan doordat ondernemingen in feitelijk en juridisch vergelijkbare situaties verschillend zijn behandeld.
4. Vierde middel: de vrijstelling van 75 % waarin section 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de algemene opzet van het belastingstelsel.
5. Vijfde middel: het onderwerpen aan belasting van CFC's die als categorie voldoen aan de voorwaarden voor de vrijstellingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 van het Verenigd Koninkrijk, zou in strijd met artikel 49 VWEU inbreuk maken op verzoeksters' vrijheid van vestiging.
6. Zesde middel: kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de vrijstelling van 75 % en de kwestie van de vaste verhouding.
7. Zevende middel: het besluit van de Commissie is in strijd met het algemene beginsel van non-discriminatie of gelijkheid van de Unie.
8. Achtste middel: de Commissie heeft ook blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de bepalingen van richtlijn (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾ van de Raad, die *ratione temporis* niet van toepassing was, naar analogie toe te passen of er zich ten onrechte op te beroepen.
9. Negende middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in punt 176 van het bestreden besluit vast te stellen dat er sprake is van een categorie begunstigden (waaronder verzoeksters) en dat verzoeksters steun hebben ontvangen die op grond van artikel 2, lid 1, van het bestreden besluit moest worden teruggevorderd.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwikkelingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — Bunzl e.a/Commissie

(Zaak T-475/19)

(2019/C 312/19)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Bunzl plc (Londen, Verenigd Koninkrijk) Bunzl American Holdings (No.2) Ltd (Londen), Bunzl Overseas Holdings (No.2) Ltd (Londen) (vertegenwoordigers: J. Lesar, Solicitor, en K. Beal, QC)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren;
- de verwerende partij verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen elf middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt bij de keuze van het referentiesysteem voor de analyse van de belastingregeling. De Commissie had het vennootschapsbelastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk als referentiesysteem moeten nemen, en niet alleen het stelsel van de gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (Controlled Foreign Companies, CFC's) zelf.
2. Tweede middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU en/of heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door een onjuiste benadering van de analyse van het CFC-stelsel. In de punten 124 tot en met 126 van het bestreden besluit heeft de Commissie de bepalingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [belastingwet (internationale en andere bepalingen) van 2010] van het Verenigd Koninkrijk behandeld als een soort afwijking van een algemene belasting als vastgesteld in hoofdstuk 5 van die wet.
3. Derde middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in de punten 127 tot en met 151 van het bestreden besluit vast te stellen dat aan het selectiviteitscriterium is voldaan doordat ondernemingen in feitelijk en juridisch vergelijkbare situaties verschillend zijn behandeld.
4. Vierde middel: de „volledige” vrijstelling waarin section 371IB van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de opzet van het belastingstelsel

5. Vijfde middel: de vrijstelling van 75 % waarin section 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de opzet van het belastingstelsel.
6. Zesde middel: de vrijstelling betreffende „overeenkomende rente” waarin section 371IE van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de opzet van het belastingstelsel
7. Zevende middel: het onderwerpen aan belasting van CFC's die als categorie voldoen aan de voorwaarden voor de vrijstellingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 van het Verenigd Koninkrijk, zou in strijd met artikel 49 VWEU inbreuk maken op verzoeksters' vrijheid van vestiging.
8. Achtste middel: kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de vrijstelling van 75 % en de kwestie van de vaste verhouding.
9. Negende middel: het besluit van de Commissie is in strijd met het algemene beginsel van non-discriminatie of gelijkheid van de Unie.
10. Tiende middel: de Commissie heeft ook blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de bepalingen van richtlijn (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾ van de Raad, die *ratione temporis* niet van toepassing was, naar analogie toe te passen of er zich ten onrechte op te beroepen.
11. Elfde middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in punt 176 van het bestreden besluit vast te stellen dat er sprake is van een categorie begunstigden (waaronder verzoeksters) en dat verzoeksters steun hebben ontvangen die op grond van artikel 2, lid 1, van het bestreden besluit moest worden teruggevorderd.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — AstraZeneca e.a./Commissie

(Zaak T-476/19)

(2019/C 312/20)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: AstraZeneca plc (Cambridge, Verenigd Koninkrijk) AstraZeneca Treasury Ltd (Cambridge) en AstraZeneca Intermediate Holdings Ltd (Cambridge) (vertegenwoordigers: J. Lesar, Solicitor, en K. Beal, QC)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

— besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren;

— de verwerende partij verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen negen middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt bij de keuze van het referentiesysteem voor de analyse van de belastingregeling. De Commissie had het vennootschapsbelastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk als referentiesysteem moeten nemen, en niet alleen het stelsel van de gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (Controlled Foreign Companies, CFC's) zelf.
2. Tweede middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU en/of heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door een onjuiste benadering van de analyse van het CFC-stelsel. In de punten 124 tot en met 126 van het bestreden besluit heeft de Commissie de bepalingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [belastingwet (internationale en andere bepalingen) van 2010] van het Verenigd Koninkrijk behandeld als een soort afwijking van een algemene belasting als vastgesteld in hoofdstuk 5 van die wet.
3. Derde middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in de punten 127 tot en met 151 van het bestreden besluit vast te stellen dat aan het selectiviteitscriterium is voldaan doordat ondernemingen in feitelijk en juridisch vergelijkbare situaties verschillend zijn behandeld.
4. Vierde middel: de vrijstelling van 75 % waarin section 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de algemene opzet van het belastingstelsel.
5. Vijfde middel: het onderwerpen aan belasting van CFC's die als categorie voldoen aan de voorwaarden voor de vrijstellingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 van het Verenigd Koninkrijk, zou in strijd met artikel 49 VWEU inbreuk maken op verzoeksters' vrijheid van vestiging.
6. Zesde middel: kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de vrijstelling van 75 % en de kwestie van de vaste verhouding.
7. Zevende middel: het besluit van de Commissie is in strijd met het algemene beginsel van non-discriminatie of gelijkheid van de Unie.
8. Achtste middel: de Commissie heeft ook blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de bepalingen van richtlijn (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾ van de Raad, die *ratione temporis* niet van toepassing was, naar analogie toe te passen of er zich ten onrechte op te beroepen.
9. Negende middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in punt 176 van het bestreden besluit vast te stellen dat er sprake is van een categorie begunstigden (waaronder verzoeksters) en dat verzoeksters steun hebben ontvangen die op grond van artikel 2, lid 1, van het bestreden besluit moest worden teruggevorderd.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwikkelingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — BT Group en Communications Global Network Services/Commissie**(Zaak T-482/19)**

(2019/C 312/21)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partijen: BT Group plc (Londen, Verenigd Koninkrijk) en Communications Global Network Services Ltd (Londen) (vertegenwoordigers: J. Lesar, Solicitor, en K. Beal, QC)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren;
- de verwerende partij verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen negen middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt bij de keuze van het referentiesysteem voor de analyse van de belastingregeling. De Commissie had het vennootschapsbelastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk als referentiesysteem moeten nemen, en niet alleen het stelsel van de gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (Controlled Foreign Companies, CFC's) zelf.
2. Tweede middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU en/of heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door een onjuiste benadering van de analyse van het CFC-stelsel. In de punten 124 tot en met 126 van het bestreden besluit heeft de Commissie de bepalingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [belastingwet (internationale en andere bepalingen) van 2010] van het Verenigd Koninkrijk behandeld als een soort afwijking van een algemene belasting als vastgesteld in hoofdstuk 5 van die wet.
3. Derde middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in de punten 127 tot en met 151 van het bestreden besluit vast te stellen dat aan het selectiviteitscriterium is voldaan doordat ondernemingen in feitelijk en juridisch vergelijkbare situaties verschillend zijn behandeld.
4. Vierde middel: de vrijstelling van 75 % waarin section 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de algemene opzet van het belastingstelsel.

5. Vijfde middel: het onderwerpen aan belasting van CFC's die als categorie voldoen aan de voorwaarden voor de vrijstellingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 van het Verenigd Koninkrijk, zou in strijd met artikel 49 VWEU inbreuk maken op verzoeksters' vrijheid van vestiging.
6. Zesde middel: kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de vrijstelling van 75 % en de kwestie van de vaste verhouding.
7. Zevende middel: het besluit van de Commissie is in strijd met het algemene beginsel van non-discriminatie of gelijkheid van de Unie.
8. Achtste middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de bepalingen van richtlijn (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾ van de Raad, die *ratione temporis* niet van toepassing was, naar analogie toe te passen of er zich ten onrechte op te beroepen.
9. Negende middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in punt 176 van het bestreden besluit vast te stellen dat er sprake is van een categorie begunstigden (waaronder verzoeksters) en dat verzoeksters steun hebben ontvangen die op grond van artikel 2, lid 1, van het bestreden besluit moest worden teruggevorderd.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — Meggitt en Cavehurst/Commissie

(Zaak T-483/19)

(2019/C 312/22)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Meggitt plc (Christchurch, Verenigd Koninkrijk) en Cavehurst Ltd (Christchurch) (vertegenwoordigers: J. Lesar, Solicitor, en K. Beal, QC)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

— besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren;

— de verwerende partij verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen tien middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt bij de keuze van het referentiesysteem voor de analyse van de belastingregeling. De Commissie had het vennootschapsbelastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk als referentiesysteem moeten nemen, en niet alleen het stelsel van de gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (Controlled Foreign Companies, CFC's) zelf.
2. Tweede middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU en/of heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door een onjuiste benadering van de analyse van het CFC-stelsel. In de punten 124 tot en met 126 van het bestreden besluit heeft de Commissie de bepalingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [belastingwet (internationale en andere bepalingen) van 2010] van het Verenigd Koninkrijk behandeld als een soort afwijking van een algemene belasting als vastgesteld in hoofdstuk 5 van die wet.
3. Derde middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in de punten 127 tot en met 151 van het bestreden besluit vast te stellen dat aan het selectiviteitscriterium is voldaan doordat ondernemingen in feitelijk en juridisch vergelijkbare situaties verschillend zijn behandeld.
4. Vierde middel: de „volledige” vrijstelling waarin section 371IB van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de algemene opzet van het belastingstelsel.
5. Vijfde middel: de vrijstelling van 75 % waarin section 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de algemene opzet van het belastingstelsel.
6. Zesde middel: het onderwerpen aan belasting van CFC's die als categorie voldoen aan de voorwaarden voor de vrijstellingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 van het Verenigd Koninkrijk, zou in strijd met artikel 49 VWEU inbreuk maken op verzoeksters' vrijheid van vestiging.
7. Zevende middel: kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de vrijstelling van 75 % en de kwestie van de vaste verhouding.
8. Achtste middel: het besluit van de Commissie is in strijd met het algemene beginsel van non-discriminatie of gelijkheid van de Unie.
9. Negende middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de bepalingen van richtlijn (EU) 2016/1164⁽¹⁾ van de Raad, die *ratione temporis* niet van toepassing was, naar analogie toe te passen of er zich ten onrechte op te beroepen.
10. Tiende middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in punt 176 van het bestreden besluit vast te stellen dat er sprake is van een categorie begunstigden (waaronder verzoeksters) en dat verzoeksters steun hebben ontvangen die op grond van artikel 2, lid 1, van het bestreden besluit moest worden teruggevorderd.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — Pearson Loan Finance e.a/Commissie**(Zaak T-484/19)**

(2019/C 312/23)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partijen: Pearson Loan Finance Unlimited (Londen, Verenigd Koninkrijk), Pearson Overseas Holdings Ltd (Londen), en Pearson International Finance Ltd (Londen) (vertegenwoordigers: A. von Bonin en O. Brouwer, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren;
- de verwerende partij verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen vier middelen aan.

1. Eerste middel: onjuiste rechtsopvattingen, kennelijke beoordelingsfouten en ontoereikende motivering bij de identificatie van het referentiestelsel in het bestreden besluit.
 2. Tweede middel: onjuiste rechtsopvattingen en kennelijke beoordelingsfouten door in het bestreden besluit de vrijstelling inzake groepsfinanciering ten onrechte aan te merken als een afwijking van de normale werking van het referentiestelsel, en ontoereikende motivering dienaangaande.
 3. Derde middel: onjuiste rechtsopvattingen en kennelijke beoordelingsfouten door in het bestreden besluit vast te stellen dat de vrijstelling inzake groepsfinanciering een discriminatie tussen marktdeelnemers inhoudt.
 4. Vierde middel: onjuiste rechtsopvattingen en kennelijke beoordelingsfouten in het bestreden besluit, door tot de slotsom te komen dat de vrijstelling inzake groepsfinanciering niet wordt gerechtvaardigd door de aard of de opzet van het referentiestelsel.
-

Beroep ingesteld op 4 juli 2019 — Babcock International Group e.a./Commissie**(Zaak T-485/19)**

(2019/C 312/24)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partijen: Babcock International Group plc (Londen, Verenigd Koninkrijk), Babcock Aviation Services (Holdings) Ltd (Londen) en Babcock Mission Critical Services Leasing Ltd (Londen) (vertegenwoordigers: J. Lesar, Solicitor, en K. Beal, QC)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren;
- de verwerende partij verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen acht middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt bij de keuze van het referentiesysteem voor de analyse van de belastingregeling. De Commissie had het vennootschapsbelastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk als referentiesysteem moeten nemen, en niet alleen het stelsel van de gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (Controlled Foreign Companies, CFC's) zelf.
2. Tweede middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU en/of heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door een onjuiste benadering van de analyse van het CFC-stelsel. In de punten 124 tot en met 126 van het bestreden besluit heeft de Commissie de bepalingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [belastingwet (internationale en andere bepalingen) van 2010] van het Verenigd Koninkrijk behandeld als een soort afwijking van een algemene belasting als vastgesteld in hoofdstuk 5 van die wet.
3. Derde middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU door in de punten 127 tot en met 151 van het bestreden besluit vast te stellen dat aan het selectiviteitscriterium is voldaan doordat ondernemingen in feitelijk en juridisch vergelijkbare situaties verschillend zijn behandeld.
4. Vierde middel: de vrijstelling van 75 % waarin section 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de algemene opzet van het belastingstelsel.

5. Vijfde middel: het onderwerpen aan belasting van CFC's die als categorie voldoen aan de voorwaarden voor de vrijstellingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 van het Verenigd Koninkrijk, zou in strijd met artikel 49 VWEU inbreuk maken op verzoeksters' vrijheid van vestiging.
6. Zesde middel: kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de vrijstelling van 75 % en de kwestie van de vaste verhouding.
7. Zevende middel: het besluit van de Commissie is in strijd met het algemene beginsel van non-discriminatie of gelijkheid van de Unie.
8. Achtste middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de bepalingen van richtlijn (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾ van de Raad, die *ratione temporis* niet van toepassing was, naar analogie toe te passen of er zich ten onrechte op te beroepen.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwikkelingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

Beroep ingesteld op 5 juli 2019 — Spectris en Spectris Group/Commissie

(Zaak T-486/19)

(2019/C 312/25)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Spectris plc (Egham, Verenigd Koninkrijk) en Spectris Group Holdings Ltd (Egham) (vertegenwoordigers: C. McDonnell, barrister, B. Goren en K. Desai, solicitors, en M. Peristeraki, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- oordelen dat geen sprake is van onrechtmatige staatssteun en (i) artikel 1 van besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren voor zover daarin wordt vastgesteld dat sprake is van onrechtmatige staatssteun; en (ii) de verplichting van het Verenigd Koninkrijk opheffen om de vermeende onrechtmatige staatssteun die in deze context zou zijn ontvangen, van de verzoekende partijen terug te vorderen (artikelen 2 en 3 van het bestreden besluit);
- subsidiair, de artikelen 2 en 3 van het bestreden besluit nietig verklaren voor zover het Verenigd Koninkrijk op grond daarvan de vermeende staatssteun van de verzoekende partijen dient terug te vorderen;

— de verwerende partij verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij zeven middelen aan.

1. Eerste middel: in het bestreden besluit werden de relevante feiten en wetten kennelijk onjuist beoordeeld.
 - Meer bepaald wordt betoogd dat de Commissie de wijze waarop de betrokken regels inzake gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (CFC-regels) van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot de behandeling van passieve financiële winsten werken, verkeerd heeft begrepen. Daarnaast is de vrijstelling inzake groepsfinanciering („betrokken vrijstelling”) in het bestreden besluit ten onrechte opgevat als een belastingvrijstelling.
2. Tweede middel: de Commissie heeft ten onrechte vastgesteld dat de CFC-regels een steunmaatregel vormen als bedoeld in artikel 107, lid 1, VWEU en als zodanig een selectief voordeel verschaffen aan bepaalde ondernemingen.
 - Meer bepaald wordt betoogd dat de Commissie het referentiestelsel ter beoordeling van de gevolgen van de CFC-regels verkeerd heeft vastgesteld, en twee verschillende situaties ten onrechte heeft aangemerkt als situaties die vergelijkbaar zijn met de situatie waarin de betrokken vrijstelling van toepassing is. Ten gevolge van één van deze of van beide vergissingen heeft de Commissie ten onrechte vastgesteld dat die regels een selectief voordeel verschaffen aan bepaalde marktdeelnemers. Daarnaast heeft de Commissie de CFC-regels ten onrechte aangemerkt als een van het algemene vennootschapsbelastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk onderscheiden geheel van regels en is zij daarbij voorbijgegaan aan andere kenmerken van het vennootschapsbelastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk die zijn bedoeld om samen te gaan met de CFC-regels. Hieruit volgt dat de Commissie in de analyse die zij met betrekking tot de vergelijkbaarheid en de selectiviteit heeft uitgevoerd, de relevante feiten kennelijk verkeerd heeft beoordeeld en blijkt heeft gegeven van verkeerde rechtsopvattingen.
3. Derde middel: in het bestreden besluit, zelfs in de veronderstelling dat de betrokken CFC-maatregelen een steunmaatregel als bedoeld in artikel 107, lid 1, VWEU vormen, wordt ten onrechte tot de slotsom gekomen dat geen argument kan worden gevonden ter verdediging van de verenigbaarheid van de betrokken maatregelen met de Unierechtelijke regels inzake staatssteun. Daarnaast is het bestreden besluit onlogisch en inconsistent doordat de Commissie terecht heeft aangenomen dat hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [belastingwet (internationale en andere bepalingen) van 2010] van het Verenigd Koninkrijk kan worden gerechtvaardigd in gevallen waarin de CFC-heffing uitsluitend op het criterium inzake „aan het Verenigd Koninkrijk gebonden kapitaal” is gegrond aangezien dit criterium in de praktijk uiterst moeilijk te hanteren kan zijn, maar terzelfdertijd betoogt, zonder dat naar behoren te motiveren, dat hoofdstuk 9 nooit kan worden gerechtvaardigd is in gevallen waarin een CFC-heffing op grond van het criterium inzake sleutelfuncties van toepassing is. In feite is het criterium inzake sleutelfuncties in de praktijk uiterst moeilijk toe te passen zodat de Commissie had dienen vast te stellen dat voornoemd hoofdstuk 9 eveneens in de context van dat criterium kan worden gerechtvaardigd en had zij dan ook tot de slotsom dienen te komen dat van staatssteun geen sprake was.
4. Vierde middel: de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, ingeval het wordt bevestigd, door de vermeende staatssteun terug te vorderen van de verzoekende partijen, zal afbreuk doen aan fundamentele beginselen van het Unierecht, waaronder de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten, gelet op het feit dat de betrokken CFC's in de zaak van de verzoekende partijen zijn gevestigd in andere lidstaten.
5. Vijfde middel: de uit het bestreden besluit voortvloeiende terugvorderingsverplichting is ongegrond en in strijd met fundamentele beginselen van het Unierecht.
6. Zesde middel: de Commissie heeft cruciale onderdelen van het bestreden besluit niet naar behoren gemotiveerd, zoals de conclusie dat de CFC-heffing overeenkomstig hoofdstuk 5 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 van het Verenigd Koninkrijk zonder moeilijkheden of onevenredig zware lasten kan worden toegepast op grond van het criterium inzake sleutelfuncties.
7. Zevende middel: in het bestreden besluit wordt eveneens afbreuk gedaan aan het beginsel van behoorlijk bestuur, op grond waarvan de Commissie dient te zorgen voor transparantie en voorspelbaarheid in haar administratieve procedures en haar beslissingen dient te nemen binnen een redelijke termijn. Van redelijkheid is geen sprake wanneer de Commissie meer dan vier jaar nodig heeft om te beslissen een onderzoek in deze zaak te starten en een besluit vaststelt meer dan zes jaar nadat de bestreden maatregel in werking is getreden.

Beroep ingesteld op 5 juli 2019 — Weston Investment e.a./Commissie

(Zaak T-490/19)

(2019/C 312/26)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Weston Investment Co. Ltd (Londen, Verenigd Koninkrijk) Precis (1814) Ltd (Londen), British American Tobacco Holdings Belgium NV (Brussel, België), British American Tobacco International Holdings (UK) Ltd (Londen) en British American Tobacco (GLP) Ltd (Londen) (vertegenwoordiger: M. Anderson, solicitor)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren voor zover het op de verzoekende partijen betrekking heeft;
- ingeval het besluit niet in zijn geheel nietig wordt verklaard, verklaren dat voor de vaststelling van het bedrag aan terug te vorderen steun rekening dient te worden gehouden met verliezen, ontheffingen of vrijstellingen waarvoor de verzoekende partij in aanmerking kwam op het tijdstip dat zij de vrijstelling inzake groepsfinanciering („betrokken vrijstelling”) inriep, of met die waarvoor die partij op dat tijdstip in aanmerking zou zijn gekomen als zij de betrokken vrijstelling inzake groepsfinanciering niet zou hebben ingeroepen, zelfs wanneer de termijn om van die verliezen, ontheffingen of vrijstellingen gebruik te maken volgens de wettelijke regeling van het Verenigd Koninkrijk inmiddels is verstreken;
- de verwerende partij verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen acht middelen aan.

1. Eerste middel: de verwerende partij heeft niet aangetoond dat de vrijstelling inzake groepsfinanciering een voordeel uitmaakt. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij niet heeft bewezen dat sprake was van een voordeel in elke situatie waarin de betrokken vrijstelling is ingeroepen. Voorts stelt elke verzoekende partij dat de keuze voor de betrokken vrijstelling is gemaakt zonder de afweging of de door haar verschuldigde belastingen lager konden zijn uitgevallen indien zij een analyse zou hebben gemaakt aan de hand van het criterium inzake sleutelfuncties in Section 371EB van hoofdstuk 5 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [belastingwet (internationale en andere bepalingen) van 2010].
2. Tweede middel: er is geen sprake van een tussenkomst door de staat dan wel van een met staatsmiddelen bekostigde tussenkomst. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat het inroepen van de betrokken vrijstelling met zekerheid heeft geleid tot een vermindering van de in het Verenigd Koninkrijk verschuldigde vennootschapsbelasting.
3. Derde middel: de betrokken vrijstelling heeft niet tot gevolg dat bepaalde ondernemingen of bepaalde producties worden begunstigd. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij zich heeft vergist door (i) het referentiestelsel te strikt te omschrijven als de regels in deel 9A van de voornoemde wettelijke regeling en niet als het ruimere vennootschapsbelastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk, (ii) niet in te zien dat hoofdstuk 9 van het genoemde deel 9A geen uitzondering vormt

op hoofdstuk 5 ervan en (iii) niet te erkennen dat, zelfs indien het genoemde hoofdstuk 9 een uitzondering vormt op hoofdstuk 5, het door de aard of de algemene opzet van deel 9A van de betrokken wettelijke regeling kan worden gerechtvaardigd.

4. Vierde middel: de betrokken vrijstelling beïnvloedt het handelsverkeer tussen de lidstaten niet ongunstig. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat de betrokken vrijstelling invloed kan uitoefenen op de keuzen die multinationale groepen maken met betrekking tot de locatie van hun groepsfinancieringsfuncties en hoofdkantoor binnen de Europese Unie.
5. Vijfde middel: de betrokken vrijstelling vervalst de mededinging niet of dreigt die niet te vervalsen. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat het inroepen van de betrokken vrijstelling met zekerheid heeft geleid tot een vermindering van de in het Verenigd Koninkrijk verschuldigde vennootschapsbelasting.
6. Zesde middel: de terugvordering van de vermeende steun strookt niet met de algemene beginselen van het Unierecht. De verzoekende partijen betogen dat het criterium inzake sleutelfuncties geen rechtszekerheid biedt, het verenigd Koninkrijk over een beoordelingsmarge beschikte om een einde te maken aan die onzekerheid en de verwerende partij haar plicht niet is nagekomen om een volledige analyse uit te voeren van alle relevante gegevens. Door terugvordering van steun te gelasten heeft de verwerende partij in strijd gehandeld met artikel 16, lid 1, van verordening (EU) 2015/1589 van de Raad⁽¹⁾, op basis waarvan terugvordering van steun is verboden ingeval zulks in strijd is met een algemeen beginsel van het Unierecht.
7. Zevende middel: het selectieve voordeel zou ongedaan worden gemaakt en geen terugvordering zou nodig zijn indien het verenigd Koninkrijk de betrokken vrijstelling met terugwerkende kracht eveneens zou toepassen op upstreamfinanciering en derdenfinanciering. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij niet heeft erkend dat door een dergelijke maatregel te treffen elk selectief voordeel (in de veronderstelling dat daarvan al sprake is) ongedaan wordt gemaakt en dat in dat geval geen sprake zou zijn van onrechtmatige staatssteun die dient te worden teruggevorderd op grond van het Unierecht.
8. Achtste middel: voor de vaststelling van het bedrag aan terug te vorderen steun dient rekening te worden gehouden met verliezen, ontheffingen of vrijstellingen waarvoor de verzoekende partij in aanmerking kwam op het tijdstip dat zij de betrokken vrijstelling inriep, alsook met die waarvoor die partij op dat tijdstip in aanmerking zou zijn gekomen als zij de betrokken vrijstelling inzake groepsfinanciering niet zou hebben ingeroepen, zelfs wanneer de termijn om van die verliezen, ontheffingen of vrijstellingen gebruik te maken volgens de wettelijke regeling van het Verenigd Koninkrijk inmiddels is verstreken. De verzoekende partijen betogen dat dit de juiste uitlegging is die aan overweging 203 van het bestreden besluit dient te worden gegeven, maar dat het bestreden besluit, voor zover dat niet het geval is, onjuist is doordat het berekende steunbedrag, wanneer met die verliezen, ontheffingen of vrijstellingen geen rekening wordt gehouden, te hoog zou zijn waardoor de interne markt zou worden verstoord.

⁽¹⁾ Verordening (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 5 juli 2019 — Vodafone Group e.a./Commissie

(Zaak T-491/19)

(2019/C 312/27)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Vodafone Group plc (Newbury, Verenigd Koninkrijk), Vodafone Consolidated Holdings Ltd (Newbury), Vodafone Finance UK Ltd (Newbury) en Vodafone Jersey Dollar Holdings Ltd (St Helier, Jersey) (vertegenwoordigers: J. Gardiner, QC, I. Taylor, M. Lane en J. Holland, Solicitors)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering geheel of gedeeltelijk nietig verklaren;
- in elk geval de Commissie verwijzen in verzoeksters' kosten in verband met de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen zes middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft geen toereikende motivering gegeven en blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de regels inzake de gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (controlled foreign companies; CFC's) het relevante referentiestelsel zijn.
2. Tweede middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste opvatting van het recht en van de feiten door te oordelen dat de vrijstelling inzake groepsfinanciering (hierna: „betrokken vrijstelling”) een afwijking vormt, en zij heeft in dat verband geen toereikende motivering gegeven
3. Derde middel: de Commissie heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt en geen toereikende motivering gegeven door te oordelen dat de betrokken vrijstelling, voor zover zij betrekking heeft op sleutelfuncties in het Verenigd Koninkrijk, niet gerechtvaardigd en dus selectief is.
4. Vierde middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste opvatting van het recht en de feiten door te oordelen dat de betrokken vrijstelling een voordeel in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU vormt en zij heeft in dat verband geen motivering gegeven.
5. Vijfde middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat sommige personen die recht hebben op de betrokken vrijstelling een voordeel hebben verkregen in vergelijking met de situatie zonder toepassing van de betrokken vrijstelling.
6. Zesde middel: de Commissie heeft een ontoereikende motivering gegeven en een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door tot de slotsom te komen dat een „CFC-heffing” die wordt opgelegd aan ondernemingen die werkelijk in de Europese Unie zijn gevestigd in overeenstemming is met het Unierechtelijke beginsel van vrijheid van vestiging.

Beroep ingesteld op 5 juli 2019 — GlaxoSmithKline Finance en Setfirst/Commissie

(Zaak T-492/19)

(2019/C 312/28)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: GlaxoSmithKline Finance plc (Brentford, Verenigd Koninkrijk) en Setfirst Ltd (Brentford) (vertegenwoordigers: K. Bacon, QC, en A. Lyle-Smythe, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering geheel nietig verklaren;
- subsidiair, het bestreden besluit nietig verklaren voor zover het betrekking heeft of kan hebben op gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (controlled foreign companies; CFC's) die daadwerkelijk in een andere lidstaat zijn gevestigd en daar een werkelijke economische activiteit uitoefenen;
- subsidiair, het bestreden besluit nietig verklaren voor zover het onvoldoende informatie bevat om de adressaat ervan in staat te stellen het precieze bedrag van de terug te vorderen steun zonder al te veel moeilijkheden te berekenen;
- subsidiair, het bestreden besluit in zoverre nietig verklaren als het Gerecht passend acht;
- in elk geval de Commissie verwijzen in verzoeksters' kosten in verband met de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen vier middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de vrijstelling inzake groepsfinanciering (hierna: „betrokken vrijstelling”) een voordeel vormt, en zij heeft in dat verband geen toereikende motivering gegeven, aangezien de zaak-Cadbury Schweppes ⁽¹⁾ voor CFC's die daadwerkelijk in een andere lidstaat zijn gevestigd, tot gevolg heeft dat hun moedervenootschappen geen CFC-heffing hadden dienen betalen (zelfs niet een lagere heffing als gevolg van de gedeeltelijke vrijstelling inzake groepsfinanciering).
2. Tweede middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te oordelen dat de betrokken vrijstelling niet gerechtvaardigd was wegens het waarborgen van de vrijheid van vestiging, en zij heeft dienaangaande een ontoereikende motivering gegeven.
3. De Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door tot de slotsom te komen dat de betrokken vrijstelling geen afwijking is die wordt gerechtvaardigd door de noodzaak om een complexe en onevenredig lastige toerekening van de winst aan sleutelfuncties op basis van de aanpak van de OESO voor de toerekening van winst aan vaste inrichtingen te vermijden.
4. Vierde middel: de Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door geen toereikende informatie te verstrekken over de parameters voor de terugvordering.

⁽¹⁾ Arrest van 12 september 2006, Cadbury Schweppes en Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, EU:C:2006:544).

Beroep ingesteld op 5 juli 2019 — International Personal Finance Investments/Commissie**(Zaak T-493/19)**

(2019/C 312/29)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: International Personal Finance Investments Ltd (Leeds, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordiger: M. Anderson, solicitor)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering in zijn geheel nietig verklaren, voor zover het op de verzoekende partij betrekking heeft;
- ingeval het besluit niet in zijn geheel nietig wordt verklaard, (a) dat besluit nietig verklaren voor zover het van toepassing is op de vrijstelling inzake overeenkomende rente uit hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [belastingwet (internationale en andere bepalingen) van 2010] en (b) verklaren dat voor de vaststelling van het bedrag aan terug te vorderen steun rekening dient te worden gehouden met verliezen, ontheffingen of vrijstellingen waarvoor de verzoekende partij in aanmerking kwam op het tijdstip dat zij de vrijstelling inzake groepsfinanciering („betrokken vrijstelling”) inriep, of met die waarvoor die partij op dat tijdstip in aanmerking zou zijn gekomen als zij de betrokken vrijstelling inzake groepsfinanciering niet zou hebben ingeroepen, zelfs wanneer de termijn om van die verliezen, ontheffingen of vrijstellingen gebruik te maken volgens de wettelijke regeling van het Verenigd Koninkrijk inmiddels is verstreken;
- de verwerende partij verwijzen in de kosten van de verzoekende partij.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij negen middelen aan.

1. Eerste middel: de verwerende partij heeft niet aangetoond dat de vrijstelling inzake groepsfinanciering („betrokken vrijstelling”) een voordeel uitmaakt in elke situatie waarin de betrokken vrijstelling is ingeroepen. Voorts betoogt de verzoekende partij dat de keuze voor de betrokken vrijstelling, waarbij oorspronkelijk een 75 %-vrijstelling was beoogd, is gemaakt zonder de afweging of de door haar verschuldigde belastingen lager konden zijn uitgevallen indien zij een analyse zou hebben gemaakt aan de hand van het criterium inzake sleutelfuncties uit Section 371EB van hoofdstuk 5 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010.
2. Tweede middel: er is geen sprake van een tussenkomst door de staat dan wel van een met staatsmiddelen bekostigde tussenkomst. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat het inroepen van de betrokken vrijstelling met zekerheid heeft geleid tot een vermindering van de in het Verenigd Koninkrijk verschuldigde vennootschapsbelasting.

3. Derde middel: de betrokken vrijstelling heeft niet tot gevolg dat bepaalde ondernemingen of bepaalde producties worden begunstigd. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich heeft vergist door (i) het referentiestelsel te strikt te omschrijven als de regels in deel 9A van de voornoemde wettelijke regeling en niet als het ruimere vennootschapsbelastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk; (ii) niet in te zien dat hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 geen uitzondering vormt op hoofdstuk 5 ervan; en (iii) niet te erkennen dat, zelfs indien het genoemde hoofdstuk 9 een uitzondering vormt op hoofdstuk 5, het door de aard of de algemene opzet van deel 9A van de wettelijke regeling kan worden gerechtvaardigd.
4. Vierde middel: de betrokken vrijstelling beïnvloedt het handelsverkeer tussen de lidstaten niet ongunstig. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat de betrokken vrijstelling invloed kan uitoefenen op de keuzen die multinationale groepen maken met betrekking tot de locatie van hun groepsfinancieringsfuncties en hoofdkantoor binnen de Europese Unie, inzonderheid gelet op het ongelijke speelveld en het ontbreken vóór 2016 van CFC-regels in vijftien andere lidstaten.
5. Vijfde middel: de betrokken vrijstelling vervalst de mededinging niet of dreigt die niet te vervalsen. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat het inroepen van de betrokken vrijstelling met zekerheid heeft geleid tot een vermindering van de in het Verenigd Koninkrijk verschuldigde vennootschapsbelasting en dat de betrokken vrijstelling de mededinging niet vervalst gelet op de argumenten die met het voornoemde vierde middel zijn aangevoerd.
6. Zesde middel: de terugvordering van de vermeende steun strookt niet met de algemene beginselen van het Unierecht. De verzoekende partij betoogt dat het criterium inzake sleutelfuncties geen rechtszekerheid biedt, het verenigd Koninkrijk over een beoordelingsmarge beschikte om een einde te maken aan die onzekerheid en de verwerende partij haar plicht niet is nagekomen om een volledige analyse uit te voeren van alle relevante gegevens. Door terugvordering van steun te gelasten heeft de verwerende partij in strijd gehandeld met artikel 16, lid 1, van verordening (EU) 2015/1589 van de Raad⁽¹⁾, op basis waarvan terugvordering van steun is verboden ingeval zulks in strijd is met een algemeen beginsel van het Unierecht.
7. Zevende middel: het selectieve voordeel zou ongedaan worden gemaakt en geen terugvordering zou nodig zijn indien het verenigd Koninkrijk de betrokken vrijstelling met terugwerkende kracht eveneens zou toepassen op upstreamfinanciering en derdenfinanciering. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet heeft erkend dat door een dergelijke maatregel te treffen elk selectief voordeel (in de veronderstelling dat daarvan al sprake is) ongedaan wordt gemaakt en dat in dat geval geen sprake zou zijn van onrechtmatige staatssteun die dient te worden teruggevorderd op grond van het Unierecht.
8. Achtste middel: voor de vaststelling van het bedrag aan terug te vorderen steun dient rekening te worden gehouden met verliezen, ontheffingen of vrijstellingen waarvoor de verzoekende partij in aanmerking kwam op het tijdstip dat zij de betrokken vrijstelling inriep, alsook met die waarvoor die partij op dat tijdstip in aanmerking zou zijn gekomen als zij de betrokken vrijstelling inzake groepsfinanciering niet zou hebben ingeroepen, zelfs wanneer de termijn om van die verliezen, ontheffingen of vrijstellingen gebruik te maken volgens de wettelijke regeling van het Verenigd Koninkrijk inmiddels is verstreken. De verzoekende partij betoogt dat dit de juiste uitlegging is die aan overweging 203 van het bestreden besluit dient te worden gegeven, maar dat het bestreden besluit, voor zover dat niet het geval is, onjuist is doordat het berekende steunbedrag, wanneer met die verliezen, ontheffingen of vrijstellingen geen rekening wordt gehouden, te hoog zou zijn, waardoor de interne markt zou worden verstoord.
9. Negende middel: de verwerende partij heeft haar motivering met betrekking tot de vrijstelling inzake overeenkomende rente niet onderbouwd en geen volledige analyse uitgevoerd van alle relevante gegevens. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen onderscheid heeft gemaakt tussen de drie verschillende vrijstellingen in voornoemd hoofdstuk 9 die onafhankelijk van elkaar fungeren, en niet heeft ingezien dat de vrijstelling inzake overeenkomende rente het criterium inzake sleutelfuncties niet vervangt en uit het bestaan van die vrijstelling (die onlosmakelijk verband houdt met de regels inzake rente-aftrekbeperkingen) in voornoemd hoofdstuk 9 blijkt dat de verwerende partij zich heeft vergist door het referentiestelsel strikt te omschrijven als de in deel 9A van de wettelijke regeling opgenomen regels en niet als het ruimere vennootschapsbelastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk.

⁽¹⁾ Verordening (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 9 juli 2019 — Banco Cooperativo Español/GAR**(Zaak T-498/19)**

(2019/C 312/30)

*Procestaal: Spaans***Partijen**

Verzoekende partij: Banco Cooperativo Español SA (Madrid, Spanje) (vertegenwoordigers: D. Sarmiento Ramírez-Escudero en J. Beltrán de Lubiano Sáez de Urabain, advocaten)

Verwerende partij: Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad

Conclusies

— primair, het bestreden besluit nietig verklaren;

— subsidiair,

- a. de artikelen 12 en 14 van gedelegeerde verordening 2015/63 niet-toepasselijk verklaren als aangegeven in het verzoekschrift, en
- b. het bestreden besluit nietig verklaren;

— in elk geval de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad in de kosten verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Met het onderhavige beroep wordt opgekomen tegen besluit SRB/ES/SRF/2019/10 van de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad van 16 april 2019 betreffende de berekening van de voor de bijdrageperiode 2019 aan het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds vooraf te betalen bijdragen.

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster twee middelen aan.

1. Eerste middel: schending van artikel 12, lid 2, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 van de Commissie ⁽¹⁾

— Dienaangaande stelt verzoekster dat de artikelen 12 en 14 van de gedelegeerde verordening aldus moeten worden uitgelegd dat een in 2018 ingesteld institutioneel protectiestelsel in aanmerking moet worden genomen bij de berekening van de voor de bijdrageperiode 2019 aan het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds vooraf te betalen bijdrage.

2. Subsidiaire tweede middel: exceptie van onwettigheid op grond van artikel 277 VWEU, waarmee het Gerecht wordt verzocht te verklaren dat de artikelen 12 en 14 van de gedelegeerde verordening niet-toepasselijk zijn wegens schending van artikel 103, leden 2 en 7, van richtlijn 2014/59/EU ⁽²⁾

— Dienaangaande stelt verzoekster dat indien de artikelen 12 en 14 van de gedelegeerde verordening aldus moeten worden uitgelegd dat een in 2018 ingesteld institutioneel protectiestelsel niet in aanmerking moet worden genomen bij de berekening van de voor de bijdrageperiode 2019 aan het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds vooraf te betalen bijdrage, de genoemde artikelen van de gedelegeerde verordening in strijd zijn met artikel 103, leden 2 en 7, van richtlijn 2014/59/EU, aangezien zij voorbij gaan aan de voorwaarden voor delegatie van bevoegdheden aan de Commissie, die vereisen dat (i) de bijdragen aan het fonds zijn aangepast aan het risicoprofiel van de bijdragende instelling en (ii) de bijdragen aan het fonds rekening houden met de deelname aan een institutioneel protectiestelsel.

⁽¹⁾ Gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 van de Commissie van 21 oktober 2014 tot aanvulling van richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van wat de vooraf te betalen bijdragen aan afwikkelingsfinancieringsregelingen betreft (PB 2016, L 233, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van richtlijn 82/891/EEG van de Raad en de richtlijnen 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU en 2013/36/EU en de verordeningen (EU) nr. 1093/2010 en (EU) nr. 648/2012, van het Europees Parlement en de Raad (PB 2014, L 173, blz. 190).

Beroep ingesteld op 12 juli 2019 — Corneli/ECB

(Zaak T-501/19)

(2019/C 312/31)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Francesca Corneli (Velletri, Italië) (vertegenwoordiger: F. Ferraro, advocaat)

Verwerende partij: Europese Centrale Bank

Conclusies

— besluit nr. L/LDG/19/182 van de directie van de ECB van 29 mei 2019, waarbij de toegang is ontzegd tot het besluit van de ECB om Banca Carige S.p.A., gevestigd te Genua — Italië, onder buitengewoon bewind te plaatsen en tot het desbetreffende dossier, nietig verklaren en verweerster gelasten voornoemd besluit en alle voorafgaande, voorbereidende, samenhangende en daaruit voortvloeiende handelingen in rechte over te leggen;

— verweerster verwijzen in de honoraria en de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep strekt ertoe dat besluit nr. L/LDG/19/182 van de directie van de ECB van 29 mei 2019, waarbij de toegang is ontzegd tot het besluit van de ECB om Banca Carige S.p.A., gevestigd te Genua — Italië, onder buitengewoon bewind te plaatsen en tot het desbetreffende dossier, nietig wordt verklaard en dat verweerster wordt gelast voornoemd besluit en alle voorafgaande, voorbereidende, samenhangende en daaruit voortvloeiende handelingen in rechte over te leggen.

Ter ondersteuning van het beroep voert verzoekster vier middelen aan.

1. Eerste middel: schending van artikel 4 van besluit ECB/2004/3 en onjuiste toepassing van de uitzondering betreffende de vertrouwelijkheid van informatie die als zodanig beschermd wordt op grond van het Unierecht.
 - Met dit middel voert verzoekster aan dat het bestreden besluit onwettig is daar het geen concrete gegevens bevat waaruit de vertrouwelijke delen van het litigieuze document, hun functie en strekking binnen de ECB alsmede de aan hun openbaarmaking verbonden gevaren blijken. Bij de afweging van de verschillende belangen moet worden aangenomen dat het specifieke belang van de spaarders bij de bescherming van hun deelneming in het aandelenkapitaal en het doeltreffende en transparante beheer van de onderneming hoe dan ook voorrang moet hebben boven het algemene en niet-gemotiveerde vereiste van bescherming van de toezichtprocedures.
2. Tweede middel: de vertrouwelijke aard van het gevraagde document is ontoereikend gemotiveerd.
 - Dienaangaande stelt verzoekster dat de ECB geenszins motiveert waarom de bestreden maatregel van „vertrouwelijke” aard is, maar louter met klem stelt dat de bescherming van haar toezichtprocedures de weigering van toegang rechtvaardigt.
3. Derde middel: schending van artikel 7, lid 1, en artikel 8, lid 1, van besluit ECB/2004/3 en ontoereikende motivering.
 - Volgens verzoekster is sprake van ernstige schending van artikel 7, lid 1, en artikel 8, lid 1, van besluit 2004/3 en van een ontoereikende motivering, op grond dat niet is voldaan aan de voorwaarden om zich te beroepen op een algemeen vermoeden van vertrouwelijkheid en de ECB hoe dan ook geen concrete beoordeling heeft verricht van de documenten ten aanzien waarvan om toegang is verzocht.
4. Vierde middel: schending van het grondrecht op een doeltreffende voorziening in rechte (artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie) en van artikel 7, lid 3, en artikel 8, lid 2, van besluit ECB/2004/3.
 - Verzoekster benadrukt dat de ECB de belangen van de adressaten van de maatregel — waaronder haar aandeelhouders —, die recht hebben op een doeltreffende voorziening in de zin van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Unie, niet volledig kan tenietdoen ten behoeve van de zogenoemde uitoefening „te kwader trouw” van het openbaar gezag. Tevens heeft de ECB artikel 7, lid 3, en artikel 8, lid 2, van besluit ECB/2004/3 geschonden, aangezien zij herhaaldelijk een uitzonderlijk grote werklast als reden heeft aangevoerd — zonder daarvoor enig bewijs aan te dragen — om de gestelde termijn voor beantwoording van het door verzoekster ingediende verzoek om toegang met 20 dagen te verlengen.

Beroep ingesteld op 12 juli 2019 — Corneli/ECB

(Zaak T-502/19)

(2019/C 312/32)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Francesca Corneli (Velletri, Italië) (vertegenwoordigers: M. Condinanzi, L. Boggio en F. Ferraro, advocaten)

Verwerende partij: Europese Centrale Bank

Conclusies

- vaststellen dat het bestreden besluit onwettig is en het derhalve nietig verklaren;
- de verwerende partij verwijzen in de kosten en
- bij maatregel tot organisatie van de procesgang gelasten dat de volledige versie van zowel de bestreden handeling als het daaropvolgende verlengingsbesluit in rechte wordt overgelegd.

Middelen en voornaamste argumenten

Dit beroep is gericht tegen besluit ECB-SSM-2019-ITCAR-11 van de raad van bestuur van de Europese Centrale Bank van 1 januari 2019, dat is vastgesteld op basis van een ontwerpbesluit van de raad van toezicht in de zin van artikel 26, lid 8, van verordening (EU) nr. 1024/2013 van de Raad ⁽¹⁾ en in de zin van de artikelen 69 octiesdecies, 70 en 98 van het decreto legislativo (wetsbesluit) nr. 385 van 1 september 1993 (hierna: „TUB”) — die uitvoering geven aan artikel 29 van richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad — juncto artikel 9, lid 2, van verordening (EU) 1024/2013, waarbij het leidinggevend orgaan en het toezichtorgaan van de Banca Carige S.p.A., met hoofdkantoor in Genua, zijn opgeheven en vervangen door respectievelijk drie buitengewone commissarissen en een uit drie leden bestaand toezichtscomité.

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster vijf middelen aan.

1. Eerste middel: schending van het evenredigheidsbeginsel, de artikelen 28 en 29 van richtlijn 2014/59/EU ⁽²⁾ en artikel 69 octiesdecies en volgende van het TUB.
 - Met dit middel voert verzoekster aan dat vroegtijdige-interventiemaatregelen geleidelijk ten uitvoer dienen te worden gelegd, welk vereiste in casu niet in acht is genomen. De vastgestelde meer vergaande maatregel is dus onwettig en nietig.
2. Tweede middel: ontoereikende motivering ten aanzien van de in het algemeen systeem van vroegtijdige-interventiemaatregelen gestelde vereisten van evenredigheid en geleidelijkheid.
3. Derde middel: schending van artikel 29, laatste volzin, van richtlijn 2014/59/EU en van het beginsel van goed bestuur.
 - Volgens verzoekster levert de benoeming van bepaalde leden van de vorige raad van bestuur als tijdelijke bestuurders schending op van de verplichting om belangenconflicten te vermijden.
4. Vierde middel: schending van artikel 70 TUB, misbruik van bevoegdheid en ontoereikende motivering.
 - Dienaangaande voert verzoekster aan dat de maatregel, door de ernstige schendingen of onregelmatigheden bij de instelling van het buitengewoon bewind, tegenstrijdig en incoherent is geworden.
5. Vijfde middel: schending van de in richtlijn (EU) 1132/2017 ⁽³⁾ en het Italiaans burgerlijk wetboek vervatte voorschriften over aandeelhoudersrechten en schending van voorschriften ter uitvoering van de in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de Italiaanse grondwet verankerde grondbeginselen met betrekking tot de bescherming van eigendom, van het spaarwezen, van het particulier economisch initiatief en van het recht van de burger om persoonlijke keuzes te maken.

⁽¹⁾ Verordening (EU) nr. 1024/2013 van de Raad van 15 oktober 2013 waarbij aan de Europese Centrale Bank specifieke taken worden opgedragen betreffende het beleid inzake het prudentieel toezicht op kredietinstellingen (PB 2013, L 287, blz. 63)

⁽²⁾ Richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen (PB 2014, L 173, blz. 190).

⁽³⁾ Richtlijn (EU) 2017/1132 van het Europees Parlement en de Raad van 14 juni 2017 aangaande bepaalde aspecten van het vennootschapsrecht (PB 2017, L 169, blz. 46).

Beroep ingesteld op 12 juli 2019 — Crédit Lyonnais/ECB

(Zaak T-504/19)

(2019/C 312/33)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: Crédit Lyonnais (Lyon, Frankrijk) (vertegenwoordigers: A. Champsaur en A. Delors, advocaten)

Verwerende partij: Europese Centrale Bank

Conclusies

- besluit ECB-SSM-2019-FRCAG-39 van de ECB van 3 mei 2019 nietig verklaren voor zover verzoekster daarbij geen toestemming wordt verleend om 34 % van haar blootstellingen met betrekking tot de CDC uit te sluiten van de berekening van de hefboomratio;
- de ECB verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster drie middelen aan.

1. Het eerste middel is eraan ontleend dat het Gerecht artikel 266 VWEU en het gezag van gewijsde heeft geschonden. Door haar besluit te baseren op gronden die het Gerecht reeds heeft onderzocht en verworpen in het arrest van 13 juli 2018, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) en het theoretische risico op de voorgrond te blijven stellen dat de Franse staat in gebreke blijft evenals het risico dat activa in een noodverkoop worden verkocht zonder aan te tonen hoe waarschijnlijk deze beweringen zijn, heeft de Europese Centrale Bank volgens verzoekster artikel 266 VWEU en het gezag van gewijsde geschonden.
2. Het tweede middel is eraan ontleend dat, ten eerste, artikel 429, lid 14, en artikel 400, lid 1, onder a), van verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van verordening (EU) nr. 648/2012 (PB 2013, L 176, blz. 1) zijn geschonden en, ten tweede, de ECB haar bevoegdheid heeft overschreden. Verzoekster meent dat de ECB, door haar besluit te baseren op het bestaan van een concentratierisico bij de Caisse des dépôts et consignations (deposito- en consignatiekas; hierna: „CDC”) ten-einde geheel te weigeren de blootstelling van Crédit Lyonnais (hierna: „LCL”) met betrekking tot de CDC uit te sluiten van haar hefboomratio, uit hoofde van de concentratie bij de soevereine blootstellingen aan LCL een prudentieel vereiste oplegt dat zij volgens artikel 400, lid 1, onder a), van verordening (EU) nr. 575/2013 niet mag opleggen en dat zij tevens de haar bij artikel 429, lid 14, van deze verordening toegekende bevoegdheden gebruikt voor andere dan de in dit artikel voorziene doelstellingen.
3. Het derde middel is ontleend aan de kennelijke beoordelingsfout die de ECB heeft gemaakt door erin te volharden de specifieke kenmerken van gereguleerde spaargelden niet in overweging te nemen en zij aldus niet haar verplichting is nagekomen om zorgvuldig en onpartijdig alle relevante gegevens van het onderhavige geval te onderzoeken en daaruit de nodige conclusies te trekken. Verzoekster stelt dat de ECB daardoor ook een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt aangaande de prudentiële risico's met betrekking tot de gereguleerde spaargelden.

Beroep ingesteld op 17 juli 2019 — Lux/Commissie**(Zaak T-513/19)**

(2019/C 312/34)

*Procestaal: Frans***Partijen***Verzoekende partij:* Catherine Lux (Straatsburg, Frankrijk) (vertegenwoordiger: N. de Montigny, advocaat)*Verwerende partij:* Europese Commissie**Conclusies**

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- nietig te verklaren het besluit van PMO.4 van 21 september 2018 waarbij de overgang van verzoeksters overeenkomst van EFSA naar AESA is aangemerkt als een nieuwe arbeidsovereenkomst en de in de artikelen 21 en 22 van bijlage XIII bij het Statuut vastgestelde overgangsmaatregelen niet op haar zijn toegepast;
- de verwerende partij te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij vijf middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan schending van de artikelen 21 en 22 van bijlage XIII bij het Statuut van de ambtenaren van de Europese Unie, aangezien de Commissie het begrip indiensttreding verkeerd heeft uitgelegd.
2. Tweede middel, ontleend aan schending van de artikelen 10 en 12 van de algemene uitvoeringsbepalingen, aangezien die bepalingen zijn vastgesteld om de mobiliteit tussen de agentschappen te bevorderen, waarbij de mogelijkheid is bevestigd om carrière te maken binnen de agentschappen.
3. Derde middel, ontleend aan schending van het beginsel van rechtszekerheid en non-retroactiviteit. Het besluit om haar functie binnen AESA in 2017 voort te zetten was gebaseerd op de bevestiging door de dienst personeelszaken van AESA dat die voortzetting eveneens de voortzetting inhield van de voorwaarden betreffende haar binnen EFSA verkregen pensioenrechten.
4. Vierde middel, ontleend aan schending van het beginsel van continuïteit van loopbaan en functie van tijdelijk functionarissen. De Commissie kan de artikelen 10 en 12 van de algemene uitvoeringsbepalingen niet buiten toepassing laten, aangezien zijzelf een beginsel van gemeenschappelijke en voortdurende analyse van het beroep van tijdelijk functionaris binnen agentschappen heeft ingevoerd.
5. Vijfde middel, ontleend aan schending van het beginsel van gelijke behandeling. Geen enkele overweging kan een rechtvaardiging bieden voor het verschil in behandeling op het gebied van pensioenrechten tussen een ambtenaar en een ander personeelslid van de Unie.

Beroep ingesteld op 22 juli 2019 — Heitec/EUIPO — Hetec Datensysteme (HEITEC)**(Zaak T-520/19)**

(2019/C 312/35)

*Taal van het verzoekschrift: Duits***Partijen**

Verzoekende partij: Heitec AG (Erlangen, Duitsland) (vertegenwoordiger: G. Wagner, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Hetec Datensysteme GmbH (Germering, Duitsland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken merk: verzoekende partij

Betrokken merk: Uniewoordmerk HEITEC — Uniemerkt nr. 774 331

Procedure voor het EUIPO: nietigheidsprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 23 april 2019 in zaak R 1171/2018-2

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht;

— de bestreden beslissing te vernietigen;

— het EUIPO te verwijzen in de kosten.

Aangevoerde middelen

— schending van artikel 95, lid 2, van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad;

— schending van artikel 58, lid, onder a), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad juncto regel 40, lid 5, van verordening (EG) nr. 2868/95 van de Commissie juncto regel 22, leden 3 en 4 van verordening (EG) nr. 2868/95 van de Commissie.

Beroep ingesteld op 26 juli 2019 — Sánchez Cano/EUIPO — Grupo Osborne (EL TORO BALLS Fini)**(Zaak T-527/19)**

(2019/C 312/36)

*Taal van het verzoekschrift: Spaans***Partijen**

Verzoekende partij: Sánchez Cano, SA (Molina del Segura, Spanje) (vertegenwoordigers: C. Giner Mas en M. González Aleixandre, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Grupo Osborne, SA (El Puerto de Santa María, Spanje)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager van het betrokken merk: verzoekster voor het Gerecht

Betrokken merk: aanvraag voor Uniebeeldmerk EL TORO BALLS Fini — inschrijvingsaanvraag nr. 15 648 595

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 22 maart 2019 in zaak R 2690/2017-2

Conclusies

- de bestreden beslissing in haar geheel vernietigen;
- verweerder veroordelen tot betaling aan verzoekster van de met het onderhavige beroep samenhangende en daardoor ontstane kosten, alsook van de door verzoekster gemaakte kosten in de procedure voor de kamer van beroep; dan wel, indien de andere bij de bestreden beslissing betrokken partij intervenueert in de onderhavige procedure, verweerder en de andere partij bij de bestreden beslissing hoofdelijk veroordelen tot betaling aan verzoekster van de met het onderhavige beroep samenhangende en daardoor ontstane kosten, alsook van de door verzoekster gemaakte kosten in de procedure voor de kamer van beroep.

Aangevoerd middel

schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beroep ingesteld op 26 juli 2019 — Nord Stream/Parlement en Raad**(Zaak T-530/19)**

(2019/C 312/37)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Nord Stream AG (Zug, Zwitserland) (vertegenwoordigers: M. Raible, C. von Köckritz en J. von Andreae, advocaten)

Verwerende partijen: Europees Parlement en Raad van de Europese Unie

Conclusies

- richtlijn (EU) 2019/692 van het Europees Parlement en de Raad van 17 april 2019 tot wijziging van richtlijn 2009/73/EG betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor aardgas nietig verklaren voor zover bij artikel 1, lid 9, van deze richtlijn in richtlijn 2009/73 artikel 49 bis, lid 3, eerste volzin is ingevoegd, waarin is bepaald dat „[b]esluiten op grond van de leden 1 en 2 [...] uiterlijk op 24 mei 2020 [worden] genomen”;
- het Europees Parlement en/of de Raad van de Europese Unie verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster drie middelen aan.

1. Het eerste middel is eraan ontleend dat de in het nieuwe artikel 49 bis van richtlijn 2009/73 vastgelegde termijn voor het verkrijgen van eventuele afwijkingsbesluiten buitensporig kort is en daardoor het algemene evenredigheidsbeginsel van artikel 5, lid 4, VEU, wordt geschonden.
 2. Het tweede middel is eraan ontleend dat de wijzigingsrichtlijn gedeeltelijk nietig moet worden verklaard wegens schending van artikel 296 VWEU, aangezien de invoering van de buitensporig korte termijn in de bestreden bepaling ontoereikend is gemotiveerd.
 3. Het derde middel is eraan ontleend dat met de bestreden bepaling het beginsel van gewettigd vertrouwen wordt geschonden aangezien het ten onrechte de mogelijkheid beperkt om onder het nieuw ingevoerde artikel 49 bis van richtlijn 2009/73 afwijkingen te verkrijgen. Het is rehtens vereist dat zulke afwijkingen kunnen worden verkregen teneinde het gewettigd vertrouwen te beschermen van de exploitanten van in derde landen gelegen offshore pijpleidingen die voltooid en operationeel waren toen de wijzigingsrichtlijn in werking trad.
-

Beroep ingesteld op 29 juli 2019 — EC Brand Comércio, Importação e Exportação de Vestuário em Geral/EUIPO (pantys)

(Zaak T-532/19)

(2019/C 312/38)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: EC Brand Comércio, Importação e Exportação de Vestuário em Geral LTDA (Sorocaba, Brazilië) (vertegenwoordigers: B. Bittner en U. Heinrich, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Betrokken merk: aanvraag voor Uniebeeldmerk pantys — inschrijvingsaanvraag nr. 17 869 310

Bestreden beslissing: beslissing van de vijfde kamer van beroep van het EUIPO van 22 mei 2019 in zaak R 314/2019-5

Conclusies

Verzoekster verzoekt het Gerecht:

— de bestreden beslissing te vernietigen voor zover het beroep daarbij wordt verworpen voor de volgende goederen en diensten:

klasse 05: hygiënische absorbeermiddelen, maandverband, hygiënisch verband, incontinentieverband;

klasse 35: online detailhandel in hygiënische producten voor vrouwen;

— het EUIPO te verwijzen in de kosten.

Aangevoerde middelen

— schending van artikel 7, lid 1, onder c), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad;

— schending van artikel 7, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad;

— veelvuldig gebruik in de Europese Unie.

Beroep ingesteld op 29 juli 2019 — Artur Florêncio & Filhos, Affsports/EUIPO — Anadeco Gestion (sflooring)

(Zaak T-533/19)

(2019/C 312/39)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Artur Florêncio & Filhos, Affsports Lda (Sintra, Portugal) (vertegenwoordiger: D. Martins Pereira Soares, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Anadeco Gestion, SA (Cartagena, Spanje)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager van het betrokken merk: verzoekende partij voor het Gerecht

Betrokken merk: Aanvraag voor Uniebeeldmerk sflooring in zwart, wit en grijs — inschrijvingsaanvraag nr. 11 943 586

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 20 mei 2019 in zaak R 1870/2018-4

Conclusies

Verzoekster verzoekt het Gerecht:

- het onderhavige beroep volledig ontvankelijk te verklaren;
- de bestreden beslissing in haar geheel te vernietigen;
- de bestreden beslissing te wijzigen volgens de grieven van dit beroep en inschrijving van het Uniemerken nr. 11 943 588 sflooring te gelasten;
- het EUIPO te verwijzen in de kosten van verzoekster, met inbegrip van de kosten die voor haar zijn opgekomen in de zaak bij het EUIPO;
- verweerder te verwijzen in verzoeksters kosten in de procedure bij het EUIPO.

Aangevoerde middelen

- ontoereikend bewijs van het normaal gebruik van het oudere merk T-FLOORING;
 - schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.
-

Beroep ingesteld op 30 juli 2019 — H.R. Participations/EUIPO — Hottinger Investment Management (JCE HOTTINGUER)

(Zaak T-535/19)

(2019/C 312/40)

Taal van het verzoekschrift: Frans

Partijen

Verzoekende partij: H.R. Participations SA (Luxemburg, Luxemburg) (vertegenwoordigers: P. Wilhelm en J. Rossi, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Hottinger Investment Management Ltd (Londen, Verenigd Koninkrijk)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken merk: verzoekster voor het Gerecht

Betrokken merk: Uniewoordmerk JCE HOTTINGUER — Uniemerkt nr. 10 093 391

Procedure voor het EUIPO: nietigheidsprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 3 mei 2019 in zaak R 2078/2018-2

Conclusies

Verzoekster verzoekt het Gerecht:

- het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- de bestreden beslissing te vernietigen;
- het EUIPO te verwijzen in alle kosten van verzoekster.

Aangevoerde middelen

- schending van wezenlijke vormvoorschriften, aangezien het bij de nietigheidsafdeling ingediende verzoek tot nietigverklaring onregelmatigheden bevatte.
- schending van artikel 60, lid 1, onder c), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad juncto artikel 8, lid 4, van deze verordening.

Beroep ingesteld op 7 augustus 2019 — Isigny — Sainte Mère/EUIPO (Vorm van een goudkleurig bakje met een bepaald type golf)

(Zaak T-546/19)

(2019/C 312/41)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Isigny — Sainte Mère (Isigny-sur-Mer, Frankrijk) (vertegenwoordiger: D. Mallo Saint-Jalmes, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Betrokken merk: Aanvraag voor driedimensionaal Uniemerk (Vorm van een goudkleurig bakje met een bepaald type golf) — inschrijvingsaanvraag nr. 17 871 521

Bestreden beslissing: beslissing van de vijfde kamer van beroep van het EUIPO van 22 mei 2019 in zaak R 1513/2018-5

Conclusie

Verzoekster verzoekt het Gerecht de bestreden beslissing te vernietigen.

Aangevoerd middel

Schending van artikel 7, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

ISSN 1977-0995 (elektronische uitgave)
ISSN 1725-2474 (papieren uitgave)

Bureau voor publicaties van de Europese Unie
L-2985 Luxemburg
LUXEMBURG

NL